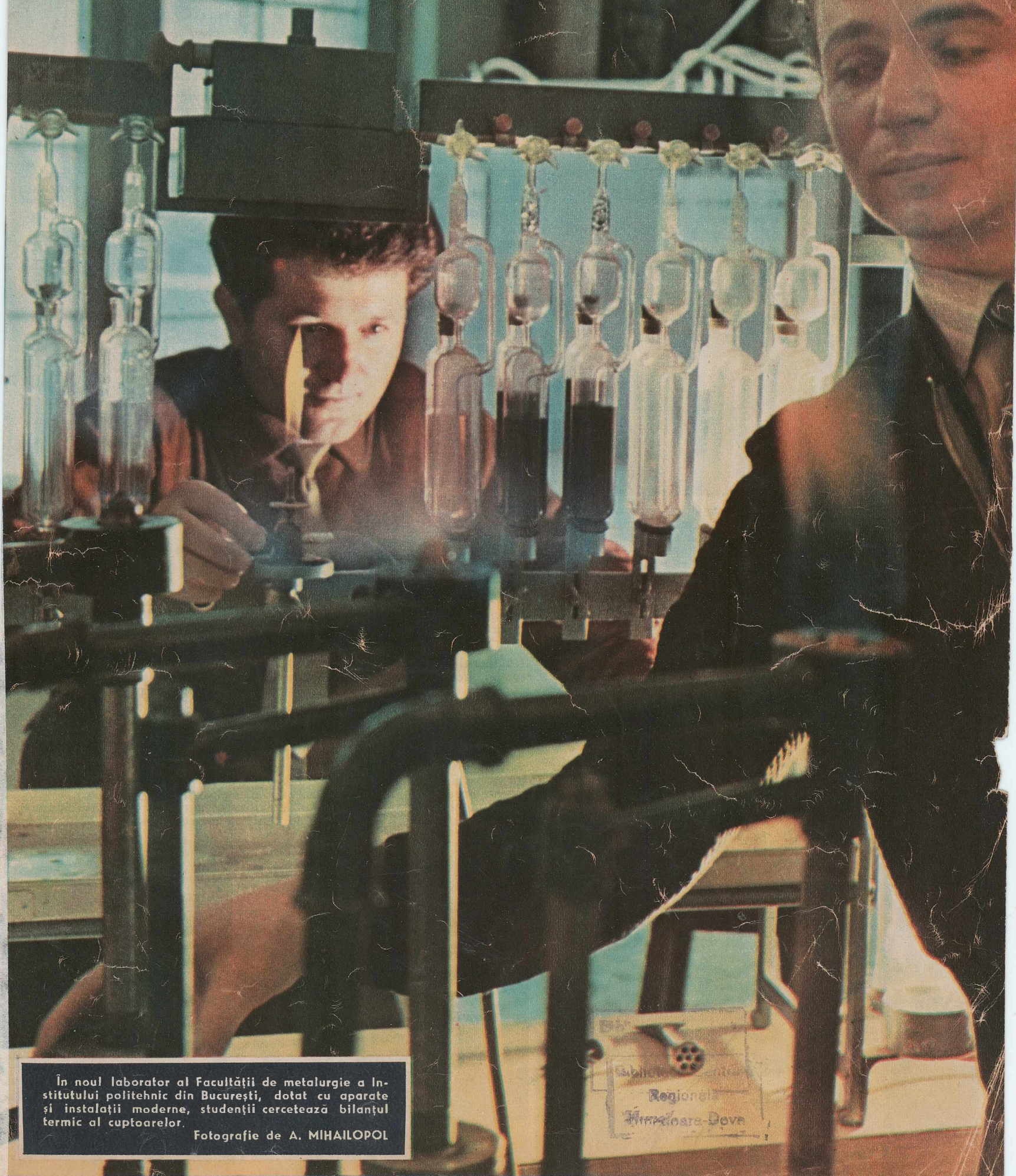

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

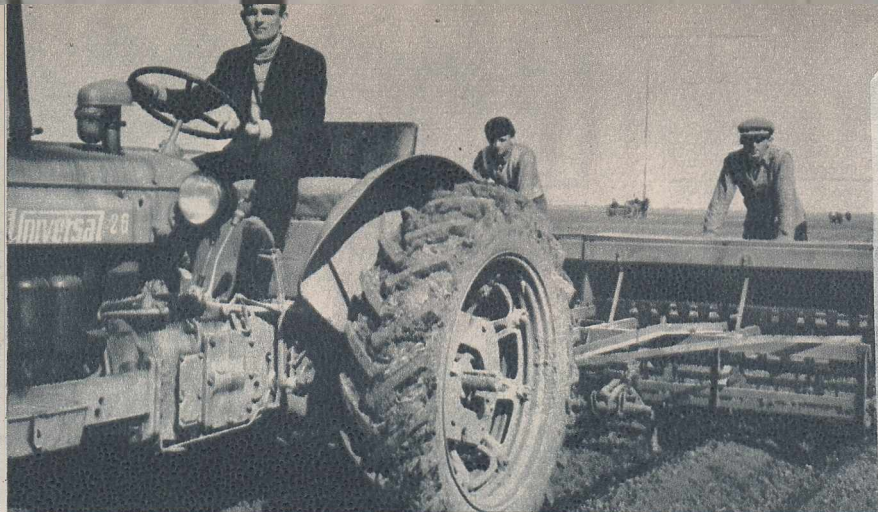
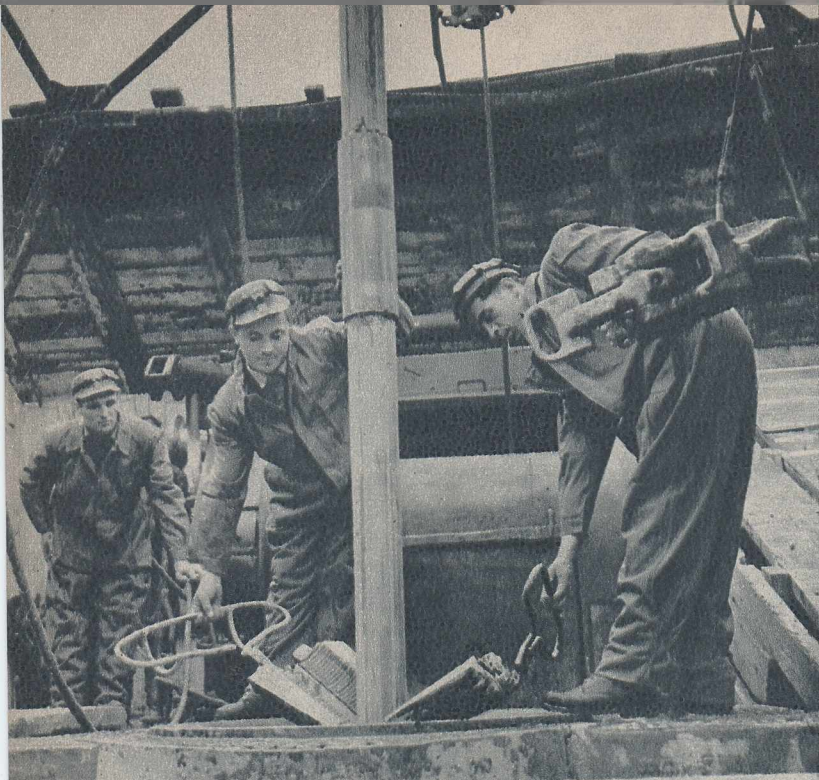
Nr. 16 (360) — 21 aprilie 1962

În noul laborator al Facultății de metalurgie a Institutului politehnic din București, dotat cu aparate și instalații moderne, studenții cercetează bilanșul termic al cuptoarelor.

Fotografie de A. MIHAILOPOL

Fabrica Centrală
Regională
Hidrocentrală-Dove

Colectiviștii și mecanizatorii din Variaș, regiunea Banat, s-au angajat ca pînă la 27 aprilie, data deschiderii sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale, să termine, o dată cu celelalte lucrări planificate, însămînțarea porumbului pe cele 1 300 hectare prevăzute în plan.

Brigada de sondori condusă de comunistul Petre Lazăr de la Truștul de foraj Moinești a obținut, în întîmpinarea zilei de 1 Mai, importante succese în producție; printre altele, membrii brigăzii au redus timpul neproductiv de la 17% cît este planificat la 6%, realizînd și economii peste plan de 150 000 lei.

↑ G.A.C. „1 Mai” din Cernele, regiunea Oltenia, comună situată în apropierea orașului Craiova. A. Amzolini (în dreapta), președintele colectivei, invitat la sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale, controlează împreună cu inginerul agronom și cei doi grădinari ai gospodăriei starea răsadurilor de legume timpurii, gata de a fi transplantați.

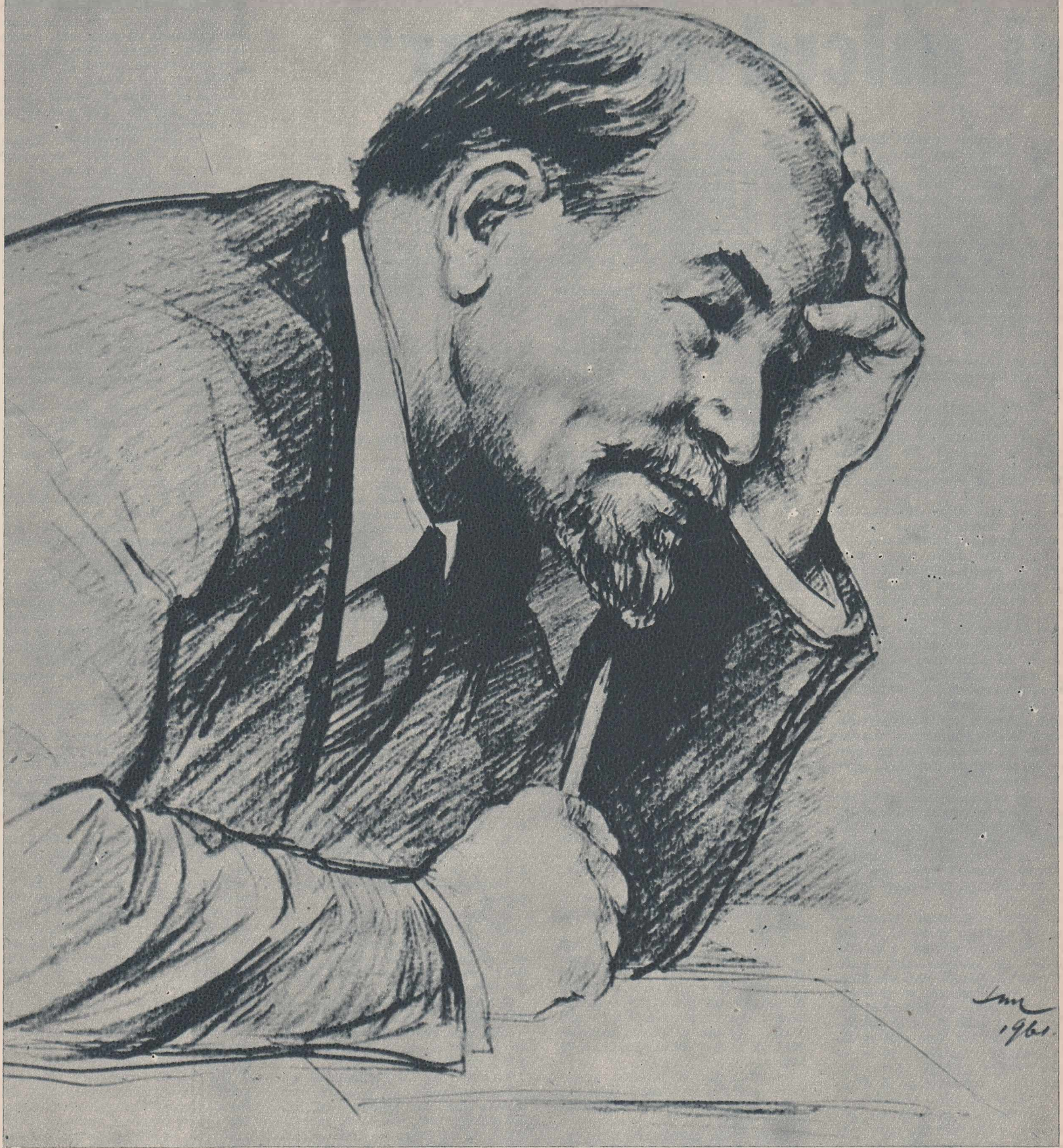

Un nou lot de pompe pentru irigații sînt gata să fie expediate beneficiarilor de cître Uzina de pompe și mașini agricole din București.

Inginerul Sofronie Rusu (dreapta) și strungarul Niță Aramă de la uzina de utilaj greu „Progresul” din Brăila sînt invitați la sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale. Printre alte merite în producție care au justificat cîntea ce li s-a acordat, cei doi sînt cunoscuți și pentru eforturile lor în obținerea unor produse cu înalți indici calitativi.

La G.A.C. „Dezrobirea” din Vitănești, raionul Alexandria, lucrările pentru însămînțatul porumbului sînt în toi. Colectiviștii sînt convinși că unul din principalele lor obiective — obținerea unei producții de 5 000 kg porumb boabe la hectar pe suprafețe mari, neirigate — va fi îndeplinit. Eforturile colectivităților sînt sprijinite de inginerul agronom Vladimir Popescu (în fotografie la mijloc), de curînd venit să lucreze în această gospodărie.

„V. I. Lenin” — desen de N. JUKOV

*La 22 aprilie se împlinesc 92 de ani
de la nașterea lui Vladimir Ilici Lenin*

Povestirea Sofiei Vinogradskala, pe care o publicăm cu acest prilej în paginile ce urmează, redă câteva emoționante episoade din timpul Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și din anii imediat următori Instaurării Puterii Sovietice.

LENIN și micul „arhivar”

Povestire

de Sofia VINOGRADSKAIA

tata, nici Felix... Dar Lenin?
Și se repezi îngrijorată la
telefon.

★

A doua zi de dimineață, în timp ce Veslav făcu o coadă lungă la un magazin ca să cumpere două pachete de ciocolată, mama frământă piinea. Porniră apoi spre închisoare. După ce predară tatălui coletul, Veslav ceru voie mamei să-l lase să treacă pe la librăria „Priboi”. Poate că totuși a venit „Pravda”...

Se întoarse triumfător. Scoase din sîn „Listok Pravdi” și începu să citească cu glas tare:

„Neavînd posibilitatea de a scoate numărul de azi al «Pravdei», oferim cititorilor «Listok Pravdi». Sperăm că miine «Pravda» va apărea...”, apoi, după ce relata evenimentele, ziarul încheia: „Tovarăși muncitori, soldați!... Nu vă lăsați provocați!”

Veslav împături cu grijă ziarul și-l ascuse în sacul cu făină. Ziua următoare fu din nou la post. Dar, oricît alergă de la o barieră la alta a orașului, nu găsi ceea ce căuta. „Pravda” nu mai apărea.

Cîteva vînzători care-l cunoșteau îi oferiră o altă foaie, care nici pe departe nu semăna cu „Pravda” atît de bine cunoscută lui Veslav. Băiatul rămase o clipă nehotărît, apoi, cînd vînzătorul îi făcu cu ochiul, smulse ziarul și-o zbughi acasă. Da, nu era „Pravda” cunoscută, ci una care se ascundea sub alt titlu „Rabocii i soldat”.

După cîteva zile dispăru și acesta, dar apăru „Proletarii”. Nici „Proletarii” nu trăi însă mult — o săptămînă-două — și Veslav era din nou abătut. Pînă ce auzi pe vînzătorii strigînd: „A apărut «Rabocii!»! Luați «Rabocii!»!”

Și Veslav constată cu bucurie că e tot „Pravda”.

Așa trecu vara și veni toamna. În schimbul unei cauțiuni de 2 000 de ruble — monedă Keren-ski — tatăl lui Veslav și tovarășul Felix fură eliberați din închisoare. Scăpară și alți bolșevici. Ziarul „Rabocii puti” apăru fără întrerupere timp de două luni.

Ai fi zis că a revenit primăvara, că din nou s-a spart gheața, că au pornit iar șuvoaiele, că se rup zăgăzurile și totul se pune în mișcare. De astă dată însă nu imperiul Romanovilor se prăbușea, ci însăși puterea burgheziei.

— Lenin e la Smolnii! — îi anunță telefonic tatăl, care-și petrecea tot timpul la Sovietul din Petrograd.

— A fost arestat guvernul provizoriu — vesti el în zori.

Veslav sări din pat, se îmbracă la repezeală și porni în fugă pe Nevski. Era în dimineața de 7 Noiembrie. Cumpără „Rabocii puti”, unde citi: „S-a deschis cel de-al doilea Congres al Sovietelor”. Era ultimul număr al ziarului. Și, în sfîrșit, apăru din nou „Pravda”. Pe întreaga pagină, un titlu imens: „TRAIASCĂ GUVERNUL REVOLUȚIONAR AL SOVIETELOR”. Iar dedesubt: „Muncitori, soldați, țărani, toți ca unul, ridicăți-vă pentru puterea populară!”

— S-a înfăptuit — spuse, fericită, mama.

— Dau o fugă în pod — anunță cu emoție Veslav.

Coborînd, începu să sorteze zăgăzurile pe luni, pe titluri.

— Da’ știi că ai o adevărată arhivă de partid — îi spuse tatăl, stringîndu-i bărbătește mîna.

Va să zică, asta fusese! Mătușa Iulia avusese o casă conspirativă. Revoluționarii veneau la ea în chip de pacienți.

... În felul acesta, începu cea de-a doua viață a lui Veslav, fiul revoluționarului. Și, o dată cu ea, alte ocupații noi și importante și-apoi, din nou, pe neașteptate, alte taine.

La trei zile după întoarcerea din deportare, tatăl îi spuse:

— Slava, miine să dai o fugă pe Nevski și să-mi aduci de la chioșc „Pravda”. De miine apare iar ziarul partidului nostru.

În zori, cînd toți dormeau încă, Veslav era pe Nevski, în colț, unde se vindeau ziare.

— Dați-mi „Pravda”. Aveți ziarul acesta?

Plăti cinci copeici și porni în fugă cu ziarul în mînă spre casă.

— Am adus, tată! — strigă el, dînd buzna în cameră. Ia te uită: „Pravda”. Primul număr!

Tatăl despătură ziarul cu litere mărunte și citi cu glas tare: „Proletariatul din Petersburg și din Rusia n-a uitat ziarul «Pravda», care timp de doi ani a ținut sus drapelul proletar”.

Toți se strînseseră în jurul tatălui, ascultînd glasul „Pravdei”.

Începînd cu acea memorabilă duminică, Veslav alerga în fiecare dimineață să cumpere ziarul. Dacă nu-l găsea pe Nevski, pornea să-l caute în altă parte, pe la barierele îndepărtate, unde ziarul muncitoresc era mai ușor de găsit decît în centrul locuit de bogătași. Uneori zăbovea prin librăria „Priboi”, unde se găseau cărți de literatură politică.

... După ce citea ziarul, tatăl pleca la Sovietul din Petrograd. Foaia trecea în mîna lui Veslav. O parcurgea de la un capăt la altul și apoi o așeza pe etajera de bambus.

În acel prim an al revoluției, lui Veslav i se păru că timpul zboară cu aripi de vultur.

Într-o seară de aprilie, în casă se strînseseră toți tovarășii tatălui. Erau în mare fierbere. Își prindeau în piept cocarde roșii. Mama și mătușa căutară pretutindeni flori roșii. Neapărat roșii. Veslav primi și el o cocardă. Mătușa îi mai dădu și o garoafă roșie.

Băiatul era în culmea agitației: meșterea o torță făcută din vată și feșe de tifon înfășurate pe un băț.

Cînd toate pregătirile fură încheiate, ieșiră. Străzile erau înțesate de oameni încononați, purtînd făclii aprinse. Cu cît se apropiau de gară, drumul devenea mai anevoios; mulțimile revărsate ale orașului formau o mare de capete. Veniseră muncitorii uzinelor. Veniseră soldați, regimente întregi. Mărșăluiau echipele de gardă. Petrogradul îl întâmpina pe Lenin.

Acolo, în piața Gării Finlandeze, a fost un moment unic, care se întipări pentru toată viața în mintea băiatului. Ca niște sentinele, lingă gară stăteau două

mașini blindate. O scurtă comandă: „Prezentați arm’!”; apoi un formidabil „Uraa-a-a!”, în timp ce alămurile fanfarei întonară un imn revoluționar. Peste șirurile de marinari și oceanul de oameni țîșniră deodată fasciculele unui proiector. Iar în mijlocul acestui ocean de capete, pe o mașină blindată, un om asupra căruia erau așintite toate privirile...

★

Ce primăvară de neuitat fusese aceea!

Dar cu cît se apropia vara, neliniștea pătrundea în casă. Textele „Pravdei” erau din ce în ce mai alarmante.

Într-o zi Veslav se întoarse acasă abătut:

— Tată, nu se mai găsește „Pravda”. Nici măcar un număr.

— Știu, „Pravda” n-a apărut. Ai alergat în zadar. Iuncherii ne-au devastat redacția.

În clipa aceea, în mintea copilului se făcură înțelese multe lucruri: demonstrația recentă la care nu fusese lăsat să participe, amenințarea că va fi eliminat dacă va mai citi ziarul bolșevic și cite altele încă.

Către seară sosi tovarășul Felix, care împreună cu tatăl începu să distrugă niște hîrtii. Felix telefona într-una, repetînd aproape mașinal aceeași frază: „Acum! Acum, cît nu e prea tîrziu!”

... După ce terminară cu hîrțiile, tatăl dădu mamei un pachet: — Păstrează asta ca ochii din cap — îi spuse.

Veslav privea îngrozit la toate cele ce se petreceau: semănau atît de mult cu cele ce mai văzuse cîndva, atunci cînd tatăl fusese arestat la Vilno.

Mama înfășură pachetul într-un prosop.

— Am să-l duc în pod... De altfel, acolo sînt și rufe.

— Mămico, lasă-mă să-l duc eu — se rugă Veslav... Dar „Pravda”? „Pravda” mea? Doar acolo au devastat totul?

Înainte ca vîrstnicii să-i poată răspunde, Veslav înșfăcă întreaga colecție, o vîri într-o față de pernă și urcă grăbit spre podul casei.

La coborîre, auzi scrișnetul frînelor unui autocamion care se opri în fața casei lor. Cîteva inși îmbrăcați în uniforme năvăliră înăuntru și în timp ce unii cotrobăiau, răsturnînd de-a valma lucrurile, alții puneau întrebări și luau note. Nu găsiră nimic, dar la plecare îi luară pe tatăl băiatului și pe tovarășul Felix.

Ceea ce n-ai fi crezut să se mai întîmple vreedată se întîmplase.

— Dar bine, mamă, cum se poate? Nu e revoluție? Mai există jandarmi? Cine au fost ăștia?

Multă vreme, mama, cu capul în palme, nu răspunde; în cele din urmă, ca și cum urmărea un gînd, spuse:

— N-au mai apucat să se ascundă! N-au mai apucat! Nici

Băiețașul cu ochi albaștri și ochelari locuia la Petersburg, pe Znamenskaiia. Tatăl său, revoluționar polonez din Vilno, fusese deportat în Siberia, iar mama îl urmase. Micul Veslav rămase în capitală, la mătușa Iulia, o femeie care ca înfățișare aducea mult cu cel deportat. Atît doar că nu era revoluționară. La nevoie însă, putea fi la fel de dirză și curajoasă ca și tatăl băiețașului.

Mătușa Iulia era dentistă. În cabinetul ei veneau tot felul de oameni.

...Într-o zi, în antreu apăru un om ținîndu-se cu mîna de falcă și vîitîndu-se. Mătușa îl invită în cabinet. Fu ultimul pacient în ziua aceea, căci mătușa refuză să mai primească pe cineva.

A doua zi Veslav descoperi că pacientul dormise peste noapte pe divanul din spatele dulapului.

După micul dejun, în timp ce Veslav își aranja cărțile în ghiozdan, mătușa Iulia îi spuse:

— Veslav, n-a dormit nimeni la noi, nu-i așa? Nimeni, nici un străin nu doarme la noi. Ai înțeles? Și ochii ei mari și blînzi prinseră să scînteieze ca oțelul.

— Dar bineînțeles, mătușico — răspunse el hotărît, grăbindu-se să plece la școală.

Sub ochelari, ochii albaștri căpătară nuanțe plumburii, asemenea cerului de deasupra orașului în care se scurgea copilăria grea a lui Veslav.

Uneori băiețașul era trimis pe neașteptate în stradă, unde rămînea un timp lingă scară. Cînd revenea în casă, mătușa nu-i spunea nimic. Nici el nu întreba.

Așa se scuseră vreo trei ani. Într-o bună zi însă toate luară sfîrșit.

În primăvară, țarul fu detronat. Pe străzile largi și drepte ale capitalei începu să se reverse puhoiul de oameni entuziaști. Întocmai ca atunci cînd se sparge gheața, tot imperiul se puse în mișcare. Tatăl se întoarse din Siberia și o dată cu el și mama. Familia era din nou întregită.

Închiriară o locuință în apropierea celei a mătușii Iulia. Aci puteau veni tovarășii de-ai tatălui, fără să se mai teamă.

Veslav întreba plin de curiozitate cum arată Siberia, cum trăiesc acolo oamenii; asista la discuții înflăcărâte, se amesteca printre oameni la mitinguri și cînta laolaltă cu mulțimea „Furtuni vrăjmașe se abat asupra noastră”.

Uimit de transformarea petrecută în fiul său în anii de despărțire, tatăl spuse într-o zi:

— Veslav e un băiat precoce; a citit mult. Se vede că a stat cu mătușa Iulia...

— Nu, Mecislav, nu eu l-am făcut așa — răspunse mătușa — ci viața, viața închisă într-o casă conspirativă.

În primăvara lui 1918 guvernul sovietic se mută la Moscova. Împreună cu tatăl și mama sa, Veslav locuia acum la Corpul cavalerilor din Kremlin, la etajul al treilea, unde erau instalați și comisarii ai poporului, membri ai colegiilor, lucrători ai secretariatului lui Lenin.

Tatăl lui Veslav era membru în Colegiul comisariatului poporului pentru justiție, mama lucra într-o redacție, iar el urma cursurile Școlii experimentale-model „Panteleimon Lepsinski”.

Pasiunea de colecționar de documente rare ale revoluției nu-l părăsi pe Veslav. Adesea tovarășii tatălui său veneau să studieze colecția, își făceau însemnări și se minunau văzând atâtea numere rare de ziar, salvate și păstrate într-o ordine perfectă. Arhiva aceasta i-a adus lui Veslav una din cele mai mari emoții din viața sa.

Lucrurile s-au întâmplat așa. Într-o zi Lenin a avut nevoie de numerele ziarului „Pravda” apărute înainte de octombrie. Ele însă nu existau niciieri, nici măcar la biblioteca „Rumeanțev”. La o ședință a Consiliului Comisarilor Poporului, Lenin întrebă: — Tovarăși, nu cumva aveți vreunul „Pravda” din 1917? Aș avea mare nevoie de ea pentru o lucrare.

Nici un răspuns. Deodată, comisarul poporului pentru justiție exclamă din sală:

— Vladimir Ilici, o astfel de colecție există chiar aici, în Kremlin...

— Aici? — se miră Lenin. Și noi o căutăm de zor... Unde e, Piotr Ivanovici?

— La Corpul cavalerilor. O are un băiat.

— Un băiat?!!

— Exact, Vladimir Ilici, fiul lui Ozovski; adesea apelez și eu la arhiva micului meu prieten. — Dar el de unde o are? — întrebă Lenin.

— A strâns-o pe când locuia la Petrograd. O întreagă comoară: ziare, foi volante, manifeste. A păstrat totul și le-a adus cu el aci, la Moscova. Un adevărat arhivar iscusit.

— Extraordinar! Aș putea să i-o cer? O să-mi dea, oare, neprețuita-i comoară?

— De bună seamă, Vladimir Ilici — spuse rîzînd Piotr Ivanovici. Dacă mi-o dă mie, cum să nu v-o dea dumneavoastră?

Lenin își notă adresa băiatului și, în aceeași zi, la locuința tovarășului Ozovski se prezentă Anna Petrovna Kizas, lucrătoare la secretariatul lui Lenin

... Veslav își făcea tocmai lecțiile.

— Pe tine te caut, Slava — spuse Anna Petrovna, fluturînd în fața lui Veslav o foaie împăturită. Citește, „tovarășe Veslav”, te roagă un tovarăș...

Și Veslav citi biletul în care Lenin îl ruga să-i împrumute colecția ziarului „Pravda” pe anul 1917, cu promisiunea că-i va fi restituită de îndată.

... În aceeași seară, colecția se afla pe biroul lui Lenin, care o răsfoi imediat, din ce în ce mai entuziasmat. În ciuda întreprinderilor și a faptului că ziarul își schimbase de mai multe ori denumirea, nu lipsea nici un număr.

— Chiar dacă ziarul ar fi apărut regulat și încă ar fi fost de admirat atîta perseverență în realizarea unui scop — remarcă Lenin. Și ce vremuri erau pe atunci la Petrograd! O adevărată

harababură... Nici eu n-am citit unele numere...

Iar cînd ajunse la edițiile speciale de seară — trei foi tipărite doar pe o parte, în zilele rebeliunii korniloviste — Lenin nu ezită să exclame:

— O adevărată performanță pentru un băiețel! Lucrul pe care nu l-au făcut tovarășii noștri maturi, cu experiență politică, l-a făcut un copil. Bravo lui!... Ei, dar statul sovietic nu se poate dispensa de o astfel de colecție. Ce-am putea face?

Cineva fu de părere că poate băiatul lui Ozovski va dăruia colecția.

— Nu, asta nu! Să-l lipsim de o asemenea comoară? — protestă Lenin. Dacă noi nu ne-am gândit din timp la acest lucru, n-avem dreptul să-i răpim copilului roadele trudei sale... Ce ați zice de o fotocopie? Muzeul britanic practică fotocopiile în cazul documentelor rare...

Din păcate, în vremurile acelea grele, lucrul era cu neputință de realizat.

— Dar dacă am comanda-o în străinătate?

Soluția fu găsită repede. În Austria trăia un comunist polonez, tovarășul Bronski. Se stabilă legătura cu el și i se comunică despre ce e vorba.

— Înainte de a trimite această colecție unică în străinătate trebuie să avem consimțămîntul posesorului — observă Lenin.

Și iată că Veslav se pomeni invitat la comisarul poporului pentru justiție, Piotr Ivanovici Stucika...

— Ce părere ai Slava în legătură cu următoarea chestiune: colecția ta, care se află acum la Vladimir Ilici, urmează să fie trimisă în străinătate, la Viena, ca să se facă fotocopii după ea. Vladimir Ilici m-a întrebat: „Crezi că micul dumitale prieten o să fie de acord?”

... La Viena... Asta înseamnă în Austria burgheză... Oare o voi mai primi-o înapoi? — străfulgeră în mintea lui Veslav.

— Da, sînt de acord, Piotr Ivanovici — spuse el.

... Trecură cîteva luni și în cele din urmă colecția reveni la Moscova. Toate edițiile cu denumiri diferite fuseseră fotografiate separat și legate.

— Și-acum, iată un premiu pentru tine — spuse Anna Petrovna restituindu-i colecția: fotocopiile celor mai interesante numere. Privește aci o imagine: sosirea lui Lenin la Petrograd...

Veslav citi textul microfotografiat, legat între cartoanele pe care descoperi o etichetă cu inscripția: „Buchbinderei S. Wilsker, Wien VIII, Albertstrasse nr. 26”.

Era adresa legătorului. Dar aceea a fotografului? Nu exista. Asta înseamnă că fotografiile au fost făcute în secret, își spuse Veslav, gîndindu-se la tainicul voiaj al „Pravdei” într-o țară capitalistă...

★

Cu acestea, evenimentele remarcabile din viața lui Veslav nu luară sfîrșit. La Moscova avea loc Congresul Internațional Comuniste. Rîscîndu-și libertatea, folosînd pașapoarte pe nume străine, delegații soseau pe căi ocolite în capitala Țării Sovietice.

— Ce n-aș da să-i pot vedea, spuse Veslav tatălui său. Fă-mi rost de o invitație.

— Ești încă prea tînr. Con-

gresul nu e o paradă în Piața Roșie.

Veslav îl rugă pe tovarășul Stucika:

— Piotr Ivanovici, nu s-ar putea să merg cu dumneavoastră la Congres? Măcar o dată! O singură dată, cînd Lenin va prezenta raportul.

— N-ai crescut îndeajuns, Slava. După ce ai să mai crești, vei intra în partid — chiar eu am să-ți dau o recomandare — și atunci o să te duci și la Congres.

„N-am crescut îndeajuns... Dar cînd strîngeam ziarele și foile volante eram doar și mai mic” — își spunea Veslav obidit, cînd cu mîna înfrigurată înșiră rîndurile scrisorii:

„Scumpe tovarășe Lenin! Vă rog să mă iertați că vă deranjez acum cînd aveți alții de lucru. Aș dori însă foarte mult să-i văd pe revoluționarii din diferitele țări capitaliste, să ascult raportul dumneavoastră. I-am rugat pe tata și pe tovarășul Stucika să-mi dea o invitație, dar amîndoi mi-au răspuns că nu am crescut de ajuns. Sînt eu vinovat că cresc încet? Vă rog să-mi dați o invitație la Congresul Internațional Comuniste.

SLAVA OZOVSKI”

Pe plic scrise: „Tovarășului Lenin, președintele Consiliului Comisarilor Poporului și conducătorul Internaționalului a III-a”.

Ieși apoi și bătu la ușa Annei Petrovna Kizas, care după ce citi scrisoarea începu să clipească cu un aer atît de conspirativ, încît Veslav se încrezu în norocul său.

Trecu o zi. Apoi alta. Întins în pat în spatele unui paravan, Veslav încerca zadarnic să adoarmă.

„Oare o să-mi răspundă? Tata zice că Lenin răspunde la toate scrisorile. Poate că nu vrea să-mi dea invitație”. Gîndul acesta i se părea de-a dreptul de neconceput. Mîine începe Congresul. E aproape miezul nopții. A sosit și curierul cu plicurile oficiale. De după paravan, fiul urmărea mișcările tatălui.

...Își auzi deodată strigat numele și văzu pașind spre el curierul — o namilă de om cu haină de piele, cu chipul hotărît.

— Slava Ozovski? Semnați, vă rog, aici... Așa...

Și băiatul se pomeni cu un plic conținînd un bilet prin care Lenin îl roagă pe secretarul Congresului Cominternului să elibereze tovarășului Slava Ozovski, de 14 ani, o invitație la ședințele Congresului. În ciuda vârstei sale, scria Lenin, Slava este matur din punct de vedere politic și-i făcuse un mare serviciu.

— I-ai scris tu lui Lenin? — îl întrebă tatăl.

— Nici nu ne-ai spus nimic! — se miră mama.

Slava tăcea.

A doua zi stătea în fața unei femei înalte, severe, despre care se spunea că evadase din închisori și deportări de tot atîtea ori de cîți ani era în partid.

Femeia citi biletul lui Lenin și, încruntată, îl privi pe tînrul solicitant:

— Nu ți-e rușine să-i răpești timpul lui Lenin cu astfel de prostii? Mai bine ai fi venit la mine și ți-aș fi dat o invitație... În loc să procedezi așa, el scrie... Îi scrie lui Lenin!...

Apoi, către o tînră lucrătoare:

— O invitație nominală la toate ședințele.

Cînd avu în mînă cartonașul cu

o dungă oblică, Slava nu se putu stăpîni și spuse tot ce avea pe inimă:

— Vă rog să mă iertați, dar dacă aș fi venit la dumneavoastră să vă cer o invitație, poate că nu mi-ați fi dat-o. Mi-ați fi spus că n-am crescut de ajuns...

— Poate că așa ar fi fost — răspunse izbucnind în rîs femeia cea gravă. Firește că nu ți-aș fi dat-o...

În aceeași seară, Veslav ședea în sala tronului din palatul Kremlinului și asculta raportul lui Lenin. În pauză, în capul scării, proptit de balustradă, privea cum coboară Lenin înconjurat de delegați. Alături de el pășea Krupskaia, cu mîinile vîrîte în buzunarele largi ale ja-chetei. La lumina de magneziu a fotografului, ochii ei prinseră a străluci. Sfioasă, Krupskaia își întoarse capul.

Lenin însă, cu privirea sa pătrunzătoare, îl și zărise pe băiatul cu ochelari.

— Bănuiesc că dînsul trebuie să fie bravul nostru arhivar — spuse el Nadejdei Konstantinovna — micul posesor al colecției unice a „Pravdei”.

În dreptul lui Veslav, Lenin își plecă ușor capul.

— Să trăiești, Slava! Ce face arhiva ta? Aha, strîngi una nouă! Desene? Minunat! Un astfel de interes pentru documente caracterizează pe omul de știință. Ce-ai vrea să fii? Om de știință?

— Vreau să fiu revoluționar!

— Ei, asta e cel mai bun lucru! E calea multor oameni minunați — răspunse Lenin, privind cu dragoste pe băiatul cu ochelari. Da, repede se mai maturizează copiii revoluționarilor!

★

Au trecut ani. Nici unul dintre cei despre care a fost vorba aci n-a mai rămas în viață.

Dar după decenii de la cele întîmplate, colaboratorii Muzeului Lenin, pornind pe urmele evenimentelor istorice, au pășit într-o modestă locuință situată pe o străduță întortocheată.

Nepoata revoluționarului Ozovski — o tînră blondă, cu ochi albaștri — deschise în fața noastră o ladă mare din care fură scoase niște relicve: scrisori, însemnări, fotografii...

Pe fundul lăzii se aflau colecțiile ziarelor „Pravda”, „Rabocii i soldat”, „Proletarii”, „Rabocii”, „Rabocii puti”, strînse de Veslav cu mai bine de patruzeci de ani în urmă.

Separat se păstra volumul de fotocopii cu cele mai de seamă pagini din „Pravda”: sosirea lui Lenin la Petrograd, Decretul asupra pămîntului, Decretul asupra păcii. Și s-a mai păstrat și o etichetă: adresa legătorului vienez de pe strada Albert, din cartierul VIII al Vienei...

Toți colaboratorii științifici priveau cu atenție spațiile albe ale paginilor ziarului „Pravda”. Nu cumva există însemnări făcute de mîna lui Lenin? Nu. Așa ceva nu s-a descoperit. Probabil că nici nu există. Lenin nu s-ar fi apucat să înnegrească cu însemnările sale spațiile albe ale unei colecții care nu-i aparținea.

Totuși ochiul atent al unui colaborator a descoperit cînd pe o pagină, cînd pe alta, semne abia vizibile făcute cu creionul. Aci o acoladă, dincolo o linioară, colo un punct. Cine le-o fi făcut? Cine o fi folosit un creion atît de subțire? Lenin? Se prea poate...

Text prescurtat din „Ogoniok”

uită-te în grădina vecinului !...

Se însămânțează sfecla de zahăr. Vecinul de la Greci are un sfat bun și pentru treaba asta: „A-dîncimea la care trebuie pusă sămînța și distanța dintre rînduri hotărăsc în bună măsură soarta recoltei”.

La Osica de Sus, lângă Balș, ziua cea mare a venit în primăvara aceasta. La Greci, satul vecin, a venit mai demult. Colectiva din Osica are două luni. Cea din Greci a împlinit zece ani.

— Da' nici noi nu stăturăm cu mîinile-n sîn — zice Mihai Tutelcă, vicele colectivei din Osica.

— Dar ce făcurăți? — continuau eu tot la perfectul simplu.

— Păi cît fuserăm individuali ne uitărăm la vecinii din Greci. Puserăm ochii pe ei și-i urmărirăm pas cu pas.

— Așa-s oltenii, tovarășe vice: curioși ca fata mare.

— Ba nu, așa-s țărani: oameni practici. Compară ceea ce-i bun cu ceea ce-i mai puțin bun. Asta e rău?

— Ba nu: asta e foarte bine.

— Și cum vă spusei: în toamna trecută eram individuali. Culegeam porumbul. Și cu toate că, atunci cînd e la muncă, olteanul zice cîntece, noi oftam la culesul porumbului.

— De ce?

— Fiindcă ne-am uitat în grădina vecinului, adică pe tarlalele colectivștilor din Greci.

— Și?

Vicele se aprinde în obraz și închide ochii a minie.

— Păi la noi nici 1 500 kilograme boabe n-a dat hectarul. La vecini, peste 4 500 kilograme boabe.

— Și?

— Păi ne oprirăm din cules și ne duserăm pe tarlaua vecinilor.

— Adică, vorba dumneavoastră: v-ați dus de v-ați uitat în grădina vecinului.

— Stați să vă redau o scenă. Parc-o văd și acum. Îi zic lui Bulgaru, președinte de colectivă la Greci: „Mă, Bulgarule, ce porumb ai pus tu de gem pămîntul de greutatea lui?” El: „Nu din ăla înapoiat din care ați pus voi, osicanii”. Eu: „Da' din care?”

El: „Din ăsta modern, H.D. 405 și H.D. 205”. Eu: „Îmi dai și mie din ăsta modern?” El: „Îți dau, mă Mihai, da' să știi că acestui porumb îi trebuie și om modern, și muncă modernă”.

— V-a zis-o, tovarășe vice.

— Mie-mi spuneți? Bine că mi-a zis-o. Da' ce, o dată mi-a... adică ne-a zis-o? Dumnealui, brigadierii din Greci, colectivștii de seamă, cînd ne întîlneau aveau o vorbă: „Mă, voi ăștia din Osica sînteți cei mai focoși călușari și cei mai buni fotbalști din satele Olteniei. De ce nu v-ați hotărît să fiți și colectivștii vestiți?” Ei, iaca, toți ca un singur om sîntem colectivștii, da' nu vestiți.

— Deci, nu vă mai uitați în grădina vecinului.

— Nici vorbă. Ne uităm și mai mult. Că vecinul nostru are experiență.

(Îmi vine o idee. Ce ar fi dacă reportajul de față l-aș axa pe problema: ajutorul pe care îl dă o gospodărie colectivă veche unei gospodării tinere. Am găsit și un titlu: „Uitați-vă în grădina vecinului!” Mi l-a dat vicele. Cred că-i un titlu bun).

Încep documentarea. Dar nu deschid bine gura și dialogul dintre mine și vicepreședinte e întrerupt de gura de foc a unei femei. Olteanca, deși are cred peste 50 de ani, are mișcări de argint viu și-i merge gurița ca melița. E Maria Petrică a lui Cărbune.

— Tovarășe vicepreședinte, vreau să văd cererea mea de intrare în colectivă. Acuma, nu peste un ceas.

— Ce-i, fa Mario? Vorbește mai potolit, că sînt și străini printre noi.

— Să fie! Că-i mai bine.

— Ce s-a întîmplat?

— Un lucru care nu-i frumos. Spune, tovarășe vicepreședinte, am zis eu în cererea mea că nu vreau să muncesc?

— Cine zice acest neadevăr?

— Păi nu-l zice nimenea, da' brigadierul așa mi-a zis: „Tu, Mario, nu mai ești tînără. Vei munci unde se cere mai puțină bărbăție, unde e mai ușor”.

— Și ce vrei tu, în fond, Mario? Poate brigadierul vrea să te menajeze.

— Poftim? Uite ce-i, tovarășe vicepreședinte: eu am fustă, nu pantaloni, da' nu mă dau pe un bărbat.

— Am să-i zic brigadierului.

— Nu să-i zici, tovarășe vicepreședinte, să-i dai sarcină urgentă să mă treacă în rînd cu bărbații, că de nu pun problema în adunarea generală.

— Dreptatea-i cu Maria—intervine altă cetățeană.

— Dumneaei cine este? — mă interesez eu.

— Dînsa e femeia cu toporul.

— Poftim?!

— Nicolifa Bodin mă cheamă

— răspunde olteanca, fără s-o întreb direct pe ea.

— Dar de ce zice tovarășul vicepreședinte că dumneata ești femeia cu toporul?

— Păi fiindcă fusei.

— Cînd?

— Astă-toamnă. Am umblat pe cîmp și am dat cu toporul în cap...

— Cui?

— ...Bolovanilor. Știți, voiam ca ogoarele unde am pus grîu să n-aibă bolovani. Așa-s eu: femeie cu pretenții. Îmi place munca la vreme și de calitate.

Notez în memorie: femeile de la Osica au multă bărbăție.

(Am făcut o digresiune de la documentarea mea. Puteam să nu consemnez atitudinea acestor femei? Nu puteam).

Aici unde mă documentez e un du-te-vino și o fumăraie în toată legea. E sîmbătă seara. Vin brigadierii cu probleme serioase, care trebuie rezolvate urgent. Campania de primăvară e în toi și ceasurile de hodină în această perioadă nu pot fi prea multe. Vicepreședintele ascultă informarea pe care o fac trei brigadierii asupra muncii desfășurate astăzi. Al patrulea brigadier, Ion Floarea, vine la mine să-și aprindă țigara.

— Tot de la cîmp veniți?

— Nu. De la Greci. Eu sînt cu brigada legumicolă. Fusei la vecini să le văd răsadnițele. Sînt ca niște picturi. Ei au experiență în legumicultură. Mă duc des la ei, să capăt calificare mai bună.

— S-a uitat în grădina vecinului — zice vicele, continuîndu-și treburile cu cei trei brigadierii.

Vine contabilul gospodăriei. Vin alți brigadierii. Vine lume multă. Pun o întrebare pentru toți:

— Cum vă ajută vecinii din Greci?

— Primesc răspunsurile pe rînd.

— Au venit la noi și ne-au ajutat la organizarea brigăzilor și echipelor.

— Au mers pe tarlalele noastre și au spus: aici merg cartofii timpurii, aici „porumbul 5 000”, toate trebuie puse cu cap, la locul lor.

— Au zis vecinii: „Deocamdată, n-aveți gater. Aduceți buștenii la gaterul nostru, să vi-i transforme în scînduri”.

— Am început construcția unui grajd. Au venit constructorii lor la noi și ne-au arătat cum trebuie să procedăm pentru a realiza lucrări trainice și ieftine.

— Geamuri pentru răsadnițe ne-au împrumutat.

— Colectiva noastră e tînără. N-are camion. O să aibă. Dar vecinii au spus: „Cînd aveți nevoie mare, vă dăm camionul nostru”.

Vicele trage o concluzie despre relațiile dintre oameni:

— Vecinii noștri sînt frații noștri, tovarășii noștri de muncă și de viață.

Sînt un reporter norocos. Soșeste omul de care am nevoie: Eugen Bulgaru. E cît un munte. Îi cunoaște pe toți cei ce sînt de față. Pare mulțumit. Cineva i se adresează glumind:

— Cam tîrziu picași, tovarășe președinte.

— Fusei pe cîmp să văd cum vă întreceți în campanie. Îmi place. Măi, da' mulți bouleni mai aveți voi!

— Peste 300, tovarășe președinte — precizează contabilul.

— Asta nu e rău, da' e mai bine să creșteți vaci, că aduc bogăție mare.

— Păi pornim la cumpărarea lor.

Se dă la vorbă alt oltean, Dumitru Godeanu.

— Atunci o să fie ziua mea.

— Cînd?

— Cînd voi munci în zootehnie. Asta-i slăbiciunea mea: să îngrijesc vacile, să le hrănesc bine, să le vulg, să le țesal și să le fac copitele lună.

Bulgaru îl prinde de umăr pe Tutelcă:

— Mihai dragă, auziși ce vis are tovarășul Godeanu? Trimite-l să se califice pentru zootehnie.

Începe o scurtă ședință de lucru. Între brigadierii din Osica și președintele colectivei din Greci. În legătură cu noi măsuri pentru muncile de primăvară. Unul din brigadierii e nemulțumit de suprafața planificată pentru „porumbul 5 000”.

— Ziceam s-o mărim, tovarășe Bulgaru. Avem numai 100 de hectare.

— Nu se poate — intervine vecinul. Rămîneți deocamdată la cifra asta. Porumbul 5 000 are nevoie de un teren bine pregătit. În primul rînd, se cere arătură adîncă de toamnă. În al doilea rînd, îngrășare zdravănă cu gunoi de grajd.

Vine un om nou. Dă bună seara și se îndreaptă spre Bulgaru. Îl îmbrățișează. Întreb pe cineva:

— Sînt rude?

— Nu. Sînt vecini, sînt tovarășii. Omul care a venit e Dumitru Mincă. Președintele colectivei noastre. E la Caracal, la o școală de șase luni.

Tovarășul care a venit îi zice lui Bulgaru:

— Îmi place, Eugene. Ești sîrguincios ca un școlar.

— Păi nu știi, Mitrule? Sîmbăta nu mai sînt președinte la Greci, ci la Osica. Cum merge școala?

— Bine. Altfel nu se poate.

— Văzuși eleșteul pe care l-au amenajat băieții tăi?

— Nu. Acum venii.

— Ai tineri inimoși. Cu inițiativă. Dacă n-ai un corpondent de presă, recrutează-l urgent și spune-i să-i laude pe băieții în ziarul „Înainte”... Da' mare e gospodăria voastră, Mitrule!

— Mai mare decît cea din Greci. Dacă ne punem serios pe picioare, în 2-3 ani vă întrecem.

— Mai repede îi întrecem — spune cineva.

— Cine vorbește cu atîta siguranță? — mă interesez eu.

Un oltean vîrstnic și mucalît dă răspunsul:

— Știința vorbește, tovarășe.

(Iarăși mă abat de la documentarea legată de tema pe care mi-am propus-o. N-am încotro). Insist:

— Vreau să cunosc și eu această știință.

Vicele ride și-ntinde mîna spre o fată, zicînd:

— Lasă, Ileană, hirtiiile. Poftim, fă cunoștință cu presa.

— Înginer agronom Ileana Corbu.

— Cum vă place aici?

— Ca la mama acasă. Sînt fericită. De mult am visat să-mi stabilesc domiciliul aici.

— Nu exagerați cînd vorbiți astfel? Vă cred că ați dorit să munciți la țară. Dar de ce spuneți că ați visat să vă stabiliți domiciliul chiar în satul acesta?

— Simplu (ride toată). Sînt din Osica.

Mucalîtul intră din nou pe fir.

— Păi inginera, tovarășe, pînă nu fu gospodărie la noi, fu la Greci. Acum veni la noi pentru totdeauna.

După spusele mucalitului intervine Bulgaru:

— Când te întorci, Mitrule, la Caraca!

— Peste două zile.

— Atunci pofteste mine la Greci. Ai mult de însămintat și n-ai suficiente semănători. Vino mine și îți le dau. Poimîine, adică luni, să le bage brigadierii tăi în lucru.

— Mă înființez. Da' să știi că la anu' n-o să mai am nevoie de semănătorile tale.

— Ce, te-ai supărat?

— Nu, dar vreau să-ți spun: în anul acesta ne vom pune serios pe picioare și o să ne procurăm tot ce ne trebuie.

Contabilul stă lângă mine de două ceasuri.

— Vorbirați, tovarășe reporter, cu toată lumea, numai cu mine nu.

— Păi de ce nu intrarăți pe fir?

— Eu nu-s meșter la vorbă, de aia tăcui. Da' pot să vă dau cifre. Scrieți dumneavoastră așa: la sfîrșitul lui '62 am planificat venituri frumoase: 980 000 lei din tutun, 304 200 lei din cartofi timpurii, 261 800 din legumicultură.

— Dați-mi și altfel de cifre!

— Anume?

— În legătură cu zootehnia.

— Am și de-astea. La sfîrșitul anului vom avea 40 de vaci și 100 de vițele. Înmulțim porcii pînă la 150, iar păsările la 2 500. Știți, noi nu ne putem compara în ce privește zootehnia cu vecinii de la Greci. Ei au numai taurine 440. Auzii că-n anul ăsta vor avea 10 000 de păsări.

★

A rămas lume puțină la sediul gospodăriei colective. Contabilul și cei doi președinți. E noapte. Dumitru Mincă deschide fereastra

să iasă fumul și să intre aer tare, de la Olteț. Pleacă și contabilul. Rămîn numai doi oameni: Eugen Bulgaru și Dumitru Mincă. Doi președinți de gospodărie colectivă. Unul e vechi. Altul e nou.

— Ești obosit, Mitrule? — întreabă grijuliu Bulgaru.

— Nici vorbă.

— Atunci am o propunere.

— S-o aud.

— În noaptea asta nu mai plec la Greci. Rămîn la tine. Cheamă-l și pe Tutelcă, vicepreședintele. Să facem planul de muncă pe săptămîna viitoare. Sintem în toiul campaniei și trebuie să muncim bine și fără pierderi.

Mincă e mulțumit.

— Mă, Eugene, frați sintem nu vecini. Frați și tovarăși.

George CIUDAN

Fotografiile de Elena GHERA

Eugen Bulgaru: „Sînt frumoase răsadnițele voastre”. Mihai Tutelcă: „Păi, dacă le îngrijește Ileana noastră”...

Peste puțină vreme, în acest grajd construit recent, colectiviștii din Osica vor aduce primele vite proprietate obștească.

Marla Petrică a lui Cărbune: „S-o știi de la mine, tovarășe președinte: femelle din Osica de Sus sînt albine, nu altceva”.

A venit vecinul. A venit Eugen Bulgaru, președintele gospodăriei colective din Greci (cel din mijloc), să ajute consiliul de conducere al colectivei din Osica de Sus.

DE LA APARATUL DE RADIO LA RACHETA COSMICĂ...

SEMICONDUCTORII ADUC UN NEPREȚUIT AJUTOR ÎN CELE MAI VARIATE DOMENII

de conf. univ. Mihail ROSENBERG
candidat în științe fizico-matematice

Cititorul Florea Ștefan, din Mediaș, ne roagă să scriem în paginile revistei despre semiconductori, despre materialele din care sînt fabricați și domeniile de utilizare. Răspundem prin articolul de față.

Atenția oamenilor de știință și a opiniei publice a început să se îndrepte în mai mare măsură asupra semiconductoarelor după ce, în anul 1947, s-a realizat primul dispozitiv cu semiconductori, de o valoare tehnică deosebită: tranzistorul. Minusculul tranzistor putea îndeplini funcțiunile unor complicate și de ajuns de voluminoase lămpi de radio, prezentînd în plus o serie de alte avantaje. Dar tranzistorul n-a făcut decît să deschidă seria dispozitivelor moderne cu semiconductori, al căror număr este în continuă creștere și care îndeplinesc funcțiuni din ce în ce mai complexe.

O REZISTENȚĂ ELECTRICĂ DE O MIE DE MILIARDE DE ORI MAI MARE DECÎT A METALELOR... ȘI MAI MICĂ DECÎT A IZOLATOARELOR

Pînă la sfîrșitul secolului trecut se acorda mare atenție studiului proprietăților a două mari categorii de materiale — metalele și izolatoarele — care prezentau și cea mai mare importanță pentru aplicațiile practice ale electricității.

Proprietăți interesante au fost însă descoperite la numeroase corpuri care — datorită caracterului lor intermediar între metalul conductor și izolatorul neconductor — au fost denumite semiconductori. În prezent se consideră semiconductori materialele care au o rezistență electrică de la o mie pînă la o mie de miliarde de ori mai mare decît a unui metal. Dar chiar și în acest ultim caz, rezistența lor este de o mie de miliarde de ori mai mică decît a unui bun izolator...

Între materialele semiconductoare găsim elemente ca germaniul, siliciul, borul, staniul cenușiu, seleniul, telurul, aliaje ca indiu-stibiu, indiu-arsen, galiu-arsen, numeroși compuși (oxizi, sulfuri, seleniuri, telururi metalice) și chiar polimeri organici.

Foarte important pentru înțelegerea fenomenelor fizice ce au loc în semiconductori este faptul că atomii străini, așa-zisele impurități, pot avea o influență extrem de mare asupra proprietăților lor.

FOLOASELE... IMPURITĂȚILOR

Datorită interesului practic pe care-l prezintă, cercetările asupra influenței exercitate de aceste impurități s-au dezvoltat foarte mult, punîndu-se la punct atît metode de obținere a materialelor semiconductoare de extrem de mare puritate, cît și metode pentru introducerea diferitelor tipuri de atomi de impurități în cantități controlabile. Ce rol joacă aceștia?

Semiconductorii au în majoritatea cazurilor o structură cristalină, adică atomii sînt așezați ordonat în nodurile unei rețele de formă geometrică regulată. Dacă legăm la o baterie electrică un cristal semiconductor fără impurități, prin cristal trece un curent electric a cărui intensitate crește cînd ridicăm temperatura. De ce?

Trecerea curentului electric se datorește mișcării ordonate a unei părți din electronii atomilor semiconductorului. Intensitatea curentului depinde de numărul de electroni ce se pot detașa de atomi și mișca prin cristal, ca și de ușurința cu care are loc această mișcare. La un metal, numărul electronilor disponibili pentru

curentul electric nu variază, în mod practic, cu temperatura, însă capacitatea electronilor de a se mișca prin cristal scade datorită numărului sporit de „ciocniri” cu atomii corpului încălzit. În schimb, la un semiconductor pur numărul electronilor disponibili crește rapid o dată cu ridicarea temperaturii. În acest fel se explică faptul că metalul conduce mai prost curentul electric dacă ridicăm temperatura, în timp ce, în aceleași condiții, rezistența semiconductorului scade.

Atomii de impurități în semiconductori au rolul de a ușura procesul de creștere a numărului de electroni ce pot participa la trecerea curentului electric.

Astfel, atomii de fosfor introduși într-un cristal de germaniu pot foarte ușor să cedeze cîte un electron capabil să circule prin cristal și să participe la conducerea curentului electric. În schimb, un atom de indiu tinde să capteze un electron de la atomii vecini de germaniu, ușurînd și el, pe această cale, trecerea curentului electric prin germaniu.

NENUMĂRATE APLICAȚII

Principiile de funcționare a dispozitivelor semiconductoare se bazează atît pe faptul că putem varia sub acțiunea a diverși factori, ca lumina, temperatura ș.a., numărul de electroni ce participă la transportul curentului electric, cît și pe fenomenele ce apar în regiunile de contact între semiconductori sau între aceștia și metale.

Din semiconductori se pot realiza rezistențe electrice care să se modifice simțitor la cele mai mici variații de temperatură sau de iluminare (termistori și fotorezistențe), termogeneratori pentru transformarea directă a energiei termice în energie electrică, fotoelemente pentru transformarea directă a energiei luminoase în energie electrică, diode semiconductoare pentru redresarea curentului electric, în fine, tranzistorii care îndeplinesc funcțiunile lămpilor de radio.

Aceste dispozitive găsesc nenumărate aplicații în toate domeniile economiei naționale și în primul rînd la realizarea aparatului electronic de automatizare. Se poate afirma fără exagerare că marile realizări tehnico-științifice ale ultimilor ani sînt legate și de progresul realizat în domeniul semiconductoarelor.

De exemplu, funcționarea ireproșabilă a rachetelor cosmice se datorește în bună măsură faptului că ele au fost echipate cu dispozitive semiconductoare. Acestea permit reducerea simțitoare a dimensiunilor și greutateii aparatului electronic și consumă mai puțină energie, care, în cazul navelor cosmice, poate fi parțial obținută cu ajutorul bateriilor solare cu semiconductori.

În ultimii ani și în țara noastră se dezvoltă rapid cercetările în domeniul semiconductoarelor. Congresul al III-lea al P.M.R. a trasat sarcina asimilării producției de dispozitive semiconductoare și în R.P. Romîna. În prezent la Institutul de fizică al Academiei R.P. Romîne se efectuează cercetări susținute privind folosirea practică a acestor nou-veniți în știință, cu aplicații atît de variate: semiconductorii.

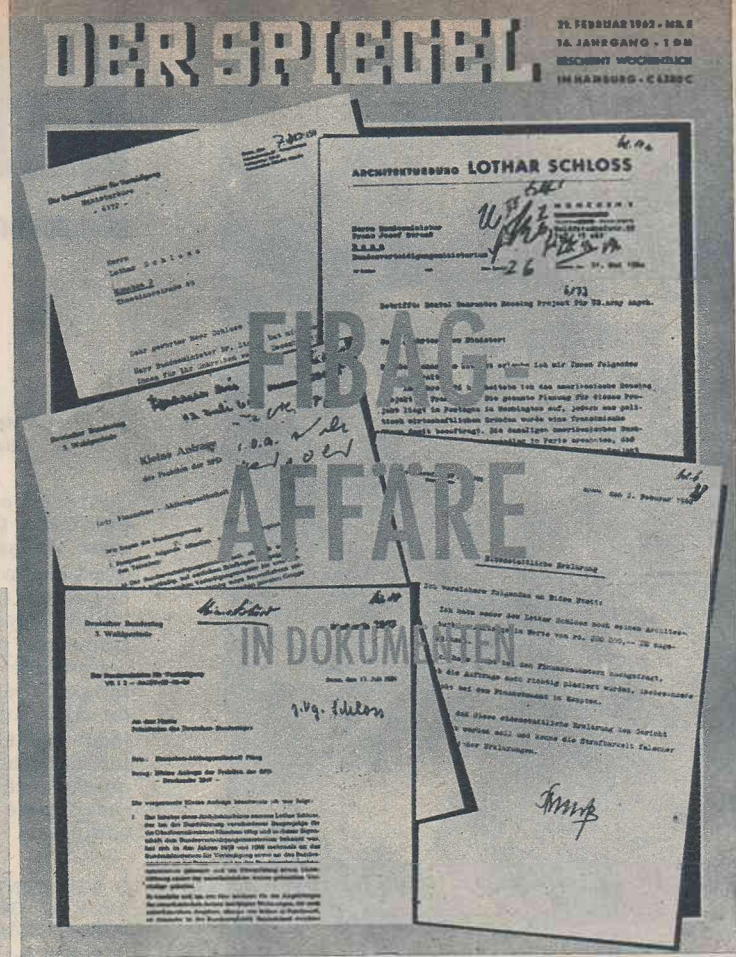

În oglinda apei se răsfrîng chipurile tinerilor din Osica. Fotografia înfățișează una dintre primele realizări ale colectivei recent înființate: amenajarea unui eleșteu.

STRAUSS-FIBAG

Cînd un ministru de război se ocupă de construcții...

Documentele compromițătoare pentru Strauss de care dispune revista „Der Spiegel” sînt multe și variate. Le-a publicat în cîteva numere consecutive. Iată coperta uneia din aceste numere, pe care a scris cu litere mari „Afacerea Fibag în documente”.

Franz Josef Strauss a renumit în Germania occidentală și peste hotarele ei pentru excesiva sa ambiție de parvenire, drept care a fost denumit „un geniu al datului din coate”. Sînt cunoscute diferițele sale manevre întreprinse pentru a urca tot mai sus pe scara vieții politice de la Bonn. După cum confirmă și „afacerea Fibag”, nici setea de îmbogățire nu-i este străină... (Fotografia a apărut în ziarul norvegian „Dagbladet” și a fost reprodușă de revista „Der Spiegel”).

Cei ce-și închipuie că, în materie de construcții, ministrul de Război vest-german Franz Josef Strauss se interesează exclusiv de cazărmi se înșală profund. E drept că de cînd se află la conducerea acestui minister s-au clădit în Germania occidentală mai multe cazărmi decît școli și spitale, totuși nu cazărnilor le datorește Strauss proaspăta sa „celebritate”, ci unor locuințe pentru... militarii americani staționați în R.F.G.

Datorită acestor locuințe — mai precis datorită încercării de a cîștiga cîteva milioane de mărci de pe urma construirii lor — Herr Strauss a ajuns „eroul” principal al unei afaceri de corupție fără precedent în istoria Republicii Federale, deși e notoriu faptul că scandalurile nu sînt o raritate în înaltele sfere politice de la Bonn.

Scandalul sau „afacerea Fibag” — nume sub care e cunoscut pretutindeni în R.F.G. și departe peste granițele ei — a devenit public din clipa cînd cunoscuta revistă hamburgheză „Der Spiegel” a dezvăluit, pe baza unor documente de incontestabilă autenticitate aflate în posesia ei,

legăturile nu tocmai... dezinteresate ale lui Strauss cu dubioșii fondatori ai tot atît de dubioasei societăți pe acțiuni „Fibag”, cu sediul la München — firmă înființată special pentru a lua în antrepriză construirea unui mare număr de locuințe destinate militarilor americani din R.F.G. Valoarea totală a acestor construcții ridicîndu-se la circa 300 milioane de mărci, afacerea promitea un câștig net de vreo 90 milioane.

O convenție și alte documente...

Abstracție făcînd de unele antecedente nu tocmai lipsite de interes asupra cărora vom reveni, legăturile — aparent indirecte — dintre Strauss și firma „Fibag” pot fi urmărite chiar din ziua înființării acesteia — 13 aprilie 1960 — cînd a fost semnată o convenție de către cei trei „stîlpi” ai firmei: așa-zisul arhitect Lothar Schloss (un escroc de talie internațională), „inginerul constructor” Karl Willy Braun (un om cu largi resurse financiare, a căror proveniență nu e prea ușor de identificat) și foarte intimul amic al domnului ministru, dr. Johann Evangelist Kapfinger

— binecunoscut nu numai ca foarte bogat editor și proprietar al unor fițiuci ultrareacionare din orașul bavarez Passau, ci și ca individ al cărui trecut și prezent contestă orice legături cu morala (cu numai cîteva zile înainte de izbucnirea scandalului „Fibag”, el fusese condamnat pentru orgii sexuale și mijlociri de „aventuri” extraconjugale).

Ceea ce au discutat cei trei domni cu prilejul întîlnirii lor din 13 aprilie n-a fost consemnat în nici un proces verbal. Dar există unele documente pe baza cărora nu e greu de reconstituit esențialul. Întîi, însăși convenția („Der Spiegel” a reproduș-o în facsimil) din care reiese că, spre deosebire de ceilalți doi asociați, Kapfinger a fost scutit de orice contribuție bănească la capitalul societății „Fibag” (inițial de 500 000 de mărci), aportul său la firmă constituindu-l prietenia sa cu ministrul Strauss sau, ca să cităm din textul convenției, obligația ce și-a luat-o de a „face uz de toate relațiile sale și de a promova proiectul în mod ideal”. Această „contribuție” — evident, deosebit de prețioasă — îl îndreptățește la un sfert din acțiunile firmei (în valoare de 125 000

de mărci) și, firește, la cuvenita cotă de 25 la sută din veniturile scontate.

Pe de altă parte sînt edificatoare unele declarații date de Schloss și Braun, sub prestare de jurămint, în fața unor instanțe judiciare, documente ce se află, de altfel, în centrul scandalului. Textul lor merită toată atenția, drept care îl reproducem întocmai: „După semnare (a convenției dintre fondatorii firmei — n.ă.) — scrie Karl Willy Braun — dl. dr. Kapfinger și-a exprimat în prezența mea și a lui Schloss satisfacția pentru înțelegerea realizată și a afirmat că aceasta constituie pentru el o afacere-bombă, fără nici un risc și investiții. El și-a exprimat, în același timp, regretul de a fi obligat să împartă ceea ce i se cuvine cu dl. ministru Franz Josef Strauss. Dar, a subliniat el, fără ministrul Strauss tot nu s-ar putea realiza proiectul (de construcție a locuințelor pentru militarii americani), drept care nu i se poate reține acestuia partea ce i se cuvine”. (Sublinierile ne aparțin — n.n.). La această declarație, datată 12 mai 1961, Schloss adăuga sub semnătură — la 18 mai — cele ce ur-

mează: „Confirm sub prestare de jurământ că cele de mai sus sînt în întregime conforme cu adevărul...”

„Stimate domnule coleg”...

Documentele despre care va fi vorba mai jos nu se mai referă la cele întimplute la data de 13 aprilie, ci la faptele ulterioare, care nu sînt însă cu nimic mai puțin interesante și nici mai puțin compromițătoare pentru ministrul de Război de la Bonn. Mai ales unul dintre ele, o scrisoare adresată de Strauss colegului său american Thomas S. Gates, pe atunci ministru de Război al S.U.A. „Stimate domnule coleg — se spune în scrisoare. În conformitate cu informațiile deținute de ministrul meu, armata americană e interesată în clădirea unui important număr de locuințe pentru membrii armatei S.U.A. din R.F. Germană. Ministrul federal de Război nu are nici o legătură directă cu această lucrare, dar a examinat proiectele biroului de arhitectură Lothar Schloss din München („proiectele” — în realitate niște schițe rudimentare — constituiau afacerea personală a pretinsului arhitect, iar „Fibag” urma să le execute — n.n.) care i-au fost prezentate și i-a eliberat domnului Schloss adevărata alăturată în copie... Mă refer la faptul că planurile au fost examinate aici (adică la ministrul condus de Strauss — n.n.) și considerate utilizabile. Dacă sinteți interesat... vă rog predați-le experților dv. spre examinare și dați-le curs...”

Cît privește adevărata mai sus pomenită, ea era de fapt o scrisoare de recomandare cu semnătura personală a lui Strauss și antetul cabinetului său ministerial, în care se spunea nici mai mult nici mai puțin decît că: „Pentru realizarea proiectului amintit (pentru construcția de locuințe destinate militarilor americani — n.n.) a fost înființată de către dl. Schloss o societate pe acțiuni („Fibag” — n.n.) și au fost înaintate Ministrului (de Război al R.F.G. — n.n.) planurile, devizul și propunerile de finanțare. Salut elaborarea și recomand aplicarea acestor propuneri. Rog să-i fie acordat domnului Schloss tot sprijinul în munca sa ulterioară” (sublinierea noastră).

Protejatul lui Strauss

Să întrerupem, pentru un moment, firul propriu-zisei „afaceri Fibag” și să ne adresăm citorva antecedente ale ei pentru a vedea — măcar în treacăt — cine este cel pe care ministrul de Război de la Bonn îl recomanda cu atita căldură colegului său american, uzind de relațiile oficiale ale guvernului R.F.G. cu principalul aliat din N.A.T.O. — Statele Unite.

Lothar Schloss a lucrat încă din tinerețe în domeniul construcțiilor — ca zidar. A frecventat apoi, dar numai timp de un semestru, școala de stat pentru construcții (singurele sale „studii de specialitate”). Cu toate acestea a început să se dea drept „arhitect” încă de prin 1945, cînd era un fel de maestru pe un șantier de construcții din München. Cam prin 1949 și-a întrerupt cariera de

„arhitect” spre a-și încerca norocul ca proprietar al unor localuri de noapte, pentru ca apoi, după 1952, să se reîntoarcă la „arhitectură” într-o perioadă cînd începuseră în Germania occidentală ample lucrări de construcții militare destinate trupelor americane. „Mirosind” din timp perspectiva unor combinații profitabile, Schloss și-a făcut diverse legături pe lingă autoritățile N.A.T.O., întemeindu-și totodată un birou-fantomă de arhitectură la Paris, în complicitate cu un alt escroc, pe nume Jean Battut. După ce au dat greș tentativele sale de a lua în antrepriză unele lucrări de construcții destinate americanilor în Franța și apoi în Spania, „arhitectul” Schloss și-a mutat centrul de operații în Orientul Apropiat. Aici a încercat, pe rînd, combinații legate de construirea unor căi ferate în Egipt și Arabia Saudită, de negustorie cu bumbac egiptean și, în cele din urmă, de proiectul unei conducte petroliere din Arabia Saudită pînă în Bavaria (R.F.G.), unde urma să se construiască o rafinărie.

Nici unul din proiecte n-a fost, firește, realizat; în schimb Schloss, escroc versat, s-a îmbogățit făcîndu-și în același timp și o serie de relații prețioase...

Reîntors în R.F.G., l-a cunoscut pe amicul lui Strauss, Kapfinger, prin care a intrat în relații directe cu ministrul de Război, mult înainte de înființarea societății „Fibag”. Prin intermediul lui Strauss și prin intervenția personală a acestuia, Schloss a obținut de la Direcția superioară financiară din München comenzi pentru construcții

militare în valoare de peste 2 milioane de mărci, cu onorarii prevăzute prin contract însumînd aproape 50 000 de mărci. De altfel Schloss a fost primul care i-a vorbit lui Strauss despre proiectul de construcție a locuințelor destinate militarilor americani, cointeresîndu-l pare-se încă de pe atunci în mult promițătoarea „afacere Fibag”...

De ce unii sînt dați în judecată și alții nu

Faptul că i l-a recomandat pe „arhitect” cu atita căldură colegului său american Gates, nu l-a împiedicat pe Strauss să-l dea în judecată pe Schloss în momentul izbucnirii scandalului. La fel a procedat și cu Karl Willy Braun, acuzîndu-l ca și pe Schloss de calomnie pentru declarația dată sub prestare de jurământ cu privire la cele auzite din gura lui Kapfinger în respectiva zi de 13 aprilie. Revista „Der Spiegel” a fost acționată și ea în judecată pentru că a difuzat declarațiile pretins calomnioase ale celor doi. Singurul din întreg „consorțiul” pe care Strauss a refuzat categoric să-l dea în judecată e Johann Evangelist Kapfinger, tocmai cel care l-a dat de gol pe ministru (ceilalți n-au făcut decît să repete afirmațiile lui). Să-l fi reținut pe ministru „sentimentele prietenești” față de amicul său? Nicidcum. Se pare că acest Kapfinger știe mult prea multe despre ministrul de Război de la Bonn, pentru ca excelența sa să riște un proces cu bătrînul escroc. Și nu e vorba doar de matrapazlicuri ca acelea ieșite la iveală

din încălțitele fire ale „afacerii Fibag”. În procesul care s-a terminat cu condamnarea lui Kapfinger (condamnare cu suspendarea executării pedepsei, firește) pentru activitate de proxenet și orgii amoroase, numele lui Strauss a fost destul de des pomenit. S-a aflat, printre altele, că în posesia lui Kapfinger există și o fotografie înfățișîndu-l pe Herr Minister în compania a două doamne complet... dezbrăcate. Or, nu sînt decît cinci ani de cînd s-a pus capăt, cu chin și vai, unui alt scandal al cărui erou a fost tot Strauss, un scandal de altă natură decît „afacerea Fibag”, un scandal cu șase logodnice simultane, beții în localuri de noapte și portari vorbăreți ai unor hoteluri cu camere de închiriat cu ... ora.

E clar că Strauss nu vrea să mai riște. El încearcă acum — avînd concursul colegilor săi de la Bonn — să mușamalizeze și scandalul „Fibag”. Drept care, a preferat să încheie chiar și cu revista „Der Spiegel” o tranzacție de compromis în fața tribunalului din Nürnberg-Fürth, tranzacție considerată de aproape întreaga presă vest-germană drept cea mai flagrantă dovadă a vinovăției sale.

Ițele „afacerii Fibag” continuă să se încălțescă în jurul „ministrului războiului atomic”, demascîndu-l nu numai pe Strauss, ci și întregul regim pe care-l reprezintă. Încercările Bonnului de a-l scoate basma curată nu pot înălțura avariile grave ale unui aparat guvernamental nu o dată compromis de afaceri cu... bombe și de „afaceri-bombă”.

A. STANCIU

triptic

de Marla ARSENE

LUNI

Despre moștenirea hitleristă și clișva cetățenilor americani

Timp de șapte zile în senatul statului Virginia — S.U.A., s-a dezbătut un proiect de lege care prevede sterilizarea forțată a „fetelor-mame”, imediat după a doua „eroare”. Permiteți o explicație necesară. „Eroare”, în limbajul senatorilor din Virginia, înseamnă copil. Deci, după al doilea copil nelegitim, imediat și înainte ca „eroarea” să poată pronunța cuvîntul „mamă”, mama însăși va fi pusă — chirurgical și forțat — în situația de a nu mai putea aduce pe lume vreun frățior ori vreo surioară acestor „erori”.

O dezbateră similară a avut loc și în statul Carolina de nord, unde o doctoriță pe nume Davis — o tinăra fecioară în vîrstă de 53 de ani, convinsă de inutilitatea nașterilor și specializată în obstetrică — a prezentat avantajele legii sterilizării vinovatele: fetele-mame.

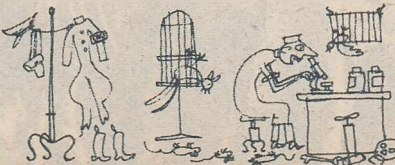
Proiectul Davis prevede ca după primul păcat (iertat-mă că revin: păcat = copil), vinovata să primească o „dojană solemnă”. Adică să fie supusă oprobriului, după care recidiva va atrage sterilizarea.

Să nu vă închipuiți că autoritățile judiciare ori medicale din S.U.A. au poștit pe propunătorii și susținătorii celor două proiecte în vreun cabinet capitonat sau într-o sală de consultație prevăzută cu dușuri și cămăși de forță. Nici gînd. Au trebuit zile de-a rîndul de dezbateri furtunoase, a fost nevoie de mii de scrisori ale cetățenilor indignați, pentru ca aceste proiecte să fie în sfîrșit respinse.

Altfel ar fi rămas deschisă problema drepturilor de autor... Căci, să nu uităm, inventarea legii sterilizării cu histuriul aparține răposatului Hitler și colaboratorului său zelos Eichmann.

MIERCURI

Din nou „Zyklon B”

„Zyklon B”, „Tabun”, „E 605”, „Sarim”, „Soman” etc. Nu sînt denumiri de fire sintetice pentru confecționatul clorapilor, rochițelor și furourilor. Dimpotrivă. Este vorba — după cum trădează și faimosul nume din capul

suilte — de niște gaze asfixiante, perfecționate și recent brevetate de cunoscuți savanți hitleristi în R.F. Germană. Scăpați — nu printr-o minune — din lanțul spînzurătorii, specialiștii hitleristi în genocid și-au luat vechea meserie. De pildă, dr. inginer Schrader, inventatorul gazului „Zyklon B” care a fost folosit pe scară largă în camerele de gazare de la Oswiecim (Auschwitz), lucrează acum intens pentru Bundeswehr, în cadrul așa-numitului departament „Verteidigungswirtschaft”. Ceea ce s-ar traduce cam astfel: „Economia apărării”...

La rîndul său, profesorul Wolfgang Wirth, fost ofițer superior SS și farmacist-șef al Wehrmachtului nazist, lucrează în R.F.G. la mărirea producției de gaze toxice.

După reluarea activității firmei „Topf & Sohne”, constructoarea cuptoarelor pentru lagărele de exterminare, s-ar putea ca în curînd să înceapă în R.F.G. și refacerea lagărelor vechi, precum și construirea altora noi. Cu atît mai mult cu cît prin strădanile experților hitleristi, cercurile revanșarde de la Bonn dispun de gaze toxice pentru asasinat în masă. Singurul lucru care le lipsește sînt vremurile... Care între timp s-au schimbat. Și nu puțin!

VINERI

Problema numărului unu...

Lady Rozelle Beattie, fiica contesei Manvres, a cheltuit douăsprezece mii de lire — o sumă considerabilă — în scopul construirii lingă Dover a unei clinici neurologice pentru pisici. După cum afirmă lady Rozelle, dumneai adoră aceste feline mîncătoare de șoareci, care pot căpăta complexe datorită indigestiei...

Cotoli și pisicutele vor beneficia de briza mării și, bineînțeles, de asistența celor mai buni psihiatri specializați în mentalitatea pisicească și, desigur, mai mult în aceea a anumitor ladies ori simple soții de bancheri și fabricanți, care vor plăti între 1 și 10 lire pe săptămîna pentru tratamentul „odraslelor” adoptate.

O secție bine utilată pentru maternitate stă la dispoziția pensionarelor feline, pentru eventualele urmări ale idilelor de pe acoperișul clinicii, amenajate cu parchet, covor și lună artificială pentru nopțile înorate.

Vedeți dar că această problemă numărul unu...

① Războiul a distrus în Coreea de sud 500 000 de case. Ocupația americană, militarizarea și agravat criza de locuințe. Străinii și funcționarii corupți locuiesc în hoteluri și vile luxoase — „micul Americi”. Dar oamenii de rînd? Ei continuă să-și ducă zilele în „locuințe” ca aceea pe care o vedeți în imaginea de mai sus.

La sud de paralela 38:

cît va mai dura „chungungul”?

② Aci se văd doar opt. În total ei sînt 4 milioane, 4 000 000 de șomeri care așteaptă. Așteaptă ce? Să lucreze. Să mînce. Să ducă o viață omenească. Să fie liberi. Să scape de robia americană. Și cum așteptarea nu e o soluție, ei recurg la luptă. Atunci dictatorii se sperie și își cedează locul unul altuia. Dar muncitorii știu: hreanul nu e mai dulce decît ridichea. De aceea lupta continuă. Și va continua pînă la victorie.

③ În fiecare primăvară bulevardele marilor orașe se acoperă cu flori. Și la Seul sosește primăvara. Dar în capitala Coreei de sud primăvara nu e ca în alte părți. E „chungung” — primăvara foamei. Iar florile acestei primăveri — lată-le: copii căzuți de foame pe străzi. Nu e o simplă fotografie: e un act de acuzare împotriva unui regim corupt.

④ De ce sînt brutalizate aceste femei sud-coreene? Ele au îndrăznit să-și arate nemulțumirea pentru situația din țară. Un ziar japonez scria că din punctul de vedere al S.U.A., nu a mai rămas decît o ultimă șansă de a menține Coreea de sud în rîndul țărilor așa-zis libere. Să fie oare teroarea această ultimă șansă pe care autoritățile o folosesc din plin?

N

u e, cum s-ar putea crede, numele vreunui arbore exotic. Nu e nici numele vreunui dans cu ritm și culoare orientală. „Chungung” e un cuvânt trist, generat de o realitate tristă. El înseamnă „foame de primăvară”. Din 23 de milioane de sud-coreeni — covârșitoarea majoritate suferă de chungung. Ei se gândesc că frații lor care trăiesc în nord, în Republica Populară Democrată Coreeană, își numesc pe drept cuvânt patria „Țara dimineților liniștite”. În timp ce în sud primăvara și foamea sînt atît de nedespărțite, încît au dat un singur cuvînt — „chungung”.

„Chungung”... Asta înseamnă că (după cum scria ziarul coreean „Chosun Ilbo”) 1 270 000 de sud-coreeni mor literalmente de foame, în timp ce alte milioane de bărbați, femei și copii mîncîcă doar atît cît să nu moară de foame.

„Chungung”... Asta înseamnă că 4 milioane de sud-coreeni șomeri umblă dezolați și infometati pe străzi, căutînd zadarnic de lucru și de mîncare.

„Chungung”... Asta înseamnă că în Coreea de sud pămîntul dă an de an tot mai puțin orez, că industria stagnează, în timp ce țărani din Republica Populară Democrată Coreeană s-au oferit nu o dată să trimită grîne fraților lor din sud, în timp ce muncitorii din nord sînt gata oricînd să trimită în sud materii prime pentru fabricile și uzinele cuprinse de o tăcere de moarte.

Există firește și oameni care nu știu ce înseamnă „chungung”. Aceștia sînt soldații și ofițerii americani. Americanii care locuiesc în luxosul hotel Cio Sun din Seul, dispunînd acolo de o „mică Americă”, nu cunosc în nici un anotimp foamea, așa cum nu cunosc foamea nici ofițerii sud-coreeni care au pus la cale, printre altele, furtul unei nave de război din propria lor armată, pentru a o vinde la fier vechi cu 1,5 miliarde hvani... (Furtul, dacă ne gîndim bine, nu e totuși decît o simplă găinărie pe lîngă marele furt al întregii Coree de sud și punerea ei la dispoziția Statelor Unite ale Americii...).

Nu e de mirare că populația sud-coreeană luptă împotriva transformării țării într-o adevărată colonie americană. În Coreea de sud s-au perindat în ultima vreme mai mulți dictatori, mai multe guverne. Dar, o dată ce a pus mîna pe putere, fiecare dictator, fiecare guvern a vrut să se asigure că o va păstra cît mai multă vreme. Procese intentate pentru cele mai imaginare vini au transformat Coreea de sud într-o adevărată sală de tribunal, în care judecători sînt arbitrarul și cruzimea. Numai în cursul anului trecut s-au judecat 371 000 procese politice — ceea ce înseamnă peste 1 000 de procese pe zi...

Sătulă pînă în gît de „primăverile foamei”, populația sud-coreeană năzuiește la o viață mai bună, la unitatea patriei sale, la o Coree care să fie întregă „a dimineților liniștite”.

R. ȚULESCU

↑

Prostituate în așteptare de clienți. Pentru a înțelege de ce multe fete sud-coreene ajung aici, e de ajuns să amintim că femeile, care muncesc 12-16 ore pe zi, primesc jumătate din salariul bărbaților. Salariul lunar al unei textiliste, de exemplu, nu reprezintă decît 15-20% din minimumul necesar traiului.

←

Scenă obișnuită în Seul și pe străzile altor orașe sud-coreene. În urma ciocnirilor, adesea rămîn oameni morți pe străzi. În imaginea alăturată: un militar american se lasă fotografiat lîngă una din victime.

În ziarul francez „Le Monde” pot fi citite rîndurile scrise de ziaristul Robert Guilain: „Eu mă găseam în Coreea în timpul războiului și am asistat la semnarea armistițiului în 1953. Mai aud și acum lozinca plină de promisiuni pe care o proclamau americanii în numele «lumii libere»: «Vom face din această țară o vitrină a democrației». Toate fotografiile de mai sus și încă nenumărate altele ar putea figura la loc de frunte în vitrina „democrației sud-coreene”. În spatele acestei vitrine se află 23 milioane de oameni suferind de „chungung”, teribila foame de primăvară.

Lumină în ... întuneric

Peștera

de la Izvorul Tăușoarelor

Înainte de începerea unei noi expediții în adâncuri, cercetătorii studiază harta peșterii.

Într-o peșteră din județul Iași, la Izvorul Tăușoarelor, cercetătorii au descoperit un sistem de iluminare naturală, care permite să se exploreze adâncurile fără să fie nevoie de lumini artificiale. Acest fenomen este datorat faptului că unele roci din peșteră emit o lumină slabă, dar constantă, datorită prezenței unor minerale care absorb și apoi reemit lumina. Acest lucru este foarte interesant pentru că permite să se exploreze peșterile fără să fie nevoie de lumini artificiale, ceea ce este foarte important pentru a nu perturba mediul natural și pentru a evita să se consume baterii sau să se folosească lumini care pot să se ardă.

Golurile subterane, care din timpurile cele mai străvechi au înflăcărat imaginația oamenilor determinându-i să născocască nenumărate basme și povești, formează astăzi obiectul de cercetare al speologiei, știință ale cărei baze au fost puse de savantul român Emil Racoviță.

Constituind un mediu de conservare prielnic, peșterile au păstrat adesea, pe lângă resturile unor animale azi dispărute, și urmele activității omului preistoric, căruia i-au dat adăpost. Datorită acestui fapt, studiarea multilaterală a peșterilor ancestrale contribuie la descoperirea caierului vremurilor de mult trecute.

Cu timpul, obiectul de cercetare al noii științe s-a extins și asupra rocilor în care se formează în general asemenea grote, adică asupra calcarelor care sub acțiune

fizico-chimică și de eroziune a apei se descompun treptat, dând naștere unui relief aparte, cu o gamă întreagă de fenomene numite carstice.

Lapiezurile — șanțulețele ce se formează pe suprafața platourilor carstice, dolinele — asemănătoare unor pilnii ce ciuruesc în adevăratul sens al cuvântului regiuni întinse, avenele — fântini fără fund, ca și ponoarele ce înghit cu sete apa cursurilor de suprafață completează, alături de izbucuri, peșteri și chei prăpăstioase, imaginea plină de vigoare și măreție a așa-numitului relief carstic. Descoperite adesea întâmplător, peșterile care străpung masivele muntoase sub forma unor galerii întortocheate, uneori de dimensiuni impresionante, reprezintă însă domeniul cel mai complex, mai atractiv și mai variat pentru speologi.

În această lume a tăcerii în care totul pare încremuit, apa — modelator neobosit al scoarței pământului — dăltuiește, transformă și clădește fără răgaz o lume de basm. Aici, de tavanele înalte sau scunde, atîrnă asemenea unor candelabre feerice stalactitele imaculate. Spre acestea, din podeaua umezită a peșterii, se înalță, intrupate din picăturile ce scapă din boltă, adevărate păduri de stalagmite. Ele sclipesc la lumina lămpii de carbid ca niște cristale multicolore. Pe alocuri, datorită unei anumite cantități de apă și altor condiții proprii de formare, ele ajung să se unească în așa-numite coloane stalagmitice, stâlpi ai cupolelor întunecate.

Alături de „draperiile”, scurgelele și planșeele stalagmitice — rezultate din depunerea carbonatului de calciu conținut în picăturile de apă ce străbat crăpăturile masivului calcaros — depozitele de nisipuri, prundișuri și blocuri uriașe, cascadele și lacurile subterane întregesc frumusețea acestor minunate fenomene ale naturii.

În țara noastră, începând din Rodna pînă în Mehedinți, din Banat pînă în Apuseni — unde de altfel culminează în măreție — fenomenele carstice se întîlnesc la tot pasul, atrăgînd în fiecare an tot mai mulți drumeți.

Să cercetăm mai îndeaproape unul din aceste fenomene.

Speologii... în împărăția zmeilor

Se vorbea de multă vreme de existența în Munții Rodnei a unor peșteri, în jurul cărora localnicii au brodat diferite povești cu Feți-Frumoși, zmei și zîne. Legendele retrăiesc în înseși denumirile date locurilor neumbrate din aceste părți: „Poarta Zinelor”, „Peștera Zinelor”, „Peștera Zmeilor” etc. Cum însă munții Rodnei, prin structura geologică, nu lăsau de bănuț prezența unor goluri subterane în cuprinsul lor, ele nu au intrat în atenția cercetătorilor și nici chiar a turiștilor care se abăteau pe aceste meleaguri.

Iată însă că în toamna anului 1955 învățătorul Leon Birte din cătunul Gersa IV, un pasionat cercetător al naturii, descoperă sub virful Birlei (1628 m) peștera de la Izvorul Tăușoarelor, situată pe pîriul Tăușoarelor. Informată de această descoperire, Institutul de speologie „Emil Racoviță”, Filiala Cluj, al Academiei R.P. Romîne a organizat în 1956 prima sa expediție. Cu acest pri-

lej s-a descoperit nu numai un simplu gol subteran, ci un adevărat labirint de galerii, unul dintre cele mai lungi și mai adînci din țara noastră. Din acel moment peștera a intrat în preocupările colectivului de speologi clujeni, care în fiecare deplasare, an de an, au cartat, descris și studiat noi și noi galerii, ce totalizează în prezent peste 5 km lungime.

Chiar de la intrare, peștera prezintă o treaptă de 15 m peste care apa se aruncă cu furie, producînd un zgomot asurzitor. Pentru a ajunge la fundul peșterii, la 350 m adîncime față de intrare, ești nevoit să te tîrăști de-a lungul unor galerii scunde, să te strecorei printre blocuri, asemenea unei furnici, sau să escaladezi prăpăstii și cascade înspumate, atîrnat de o coardă fixată undeva într-un piton.

Cu toată osteneala unui astfel de drum subteran, care niciodată nu durează mai puțin de 10 ore, satisfacția pe care o simți la capătul lui este deplină.

Peștera de la Tăușoare, cu galerii de 150-200 m lungime și 25-30 m lățime și o boltă ogivă, în care lampa de carbid pare mai degrabă un opaiț, oferă speologilor un vast și interesant cîmp de cercetare a fenomenelor carstice subterane.

Adisparut... o apă

În cercetările de pînă acum o atenție deosebită s-a acordat evoluției rețelei hidrografice, care în cazul de față prezintă o oarecare particularitate. După ce apa pîrfului intră în peșteră la o altitudine de 920 m și străbate o parte din cei 5 050 m de galerie cartată pînă în prezent, la 350 m adîncime ea se furiează printr-o aglomerare de blocuri, nemaiputînd fi urmărită în restul de peșteră care există cu siguranță în spatele obstacolului. Dar cercetătorul nu se dă bătut. El trebuie să stabilească, pe lângă atîtea alte probleme, și soarta cursului subteran. Și iată că-i vine în ajutor fluoresceina, o substanță chimică care, diluată cu amoniac și aruncată în apă, o colorează într-un verde intens ce persistă timp îndelungat.

Folosindu-se această metodă, la Tăușoare s-a constatat că apa din fundul peșterii, după ce coțeste spre nord-vest, trece pe sub valea de suprafață a Gersei, străpunge cumpăna de ape dintre văile Gersa și Telcișor, trece pe sub o serie de afluenți ai acestuia din urmă și apare, după aproape 6 km, sub forma unui izbuc, la locul numit Izvorul Rece, pe malul stîng al văii Telcișorului.

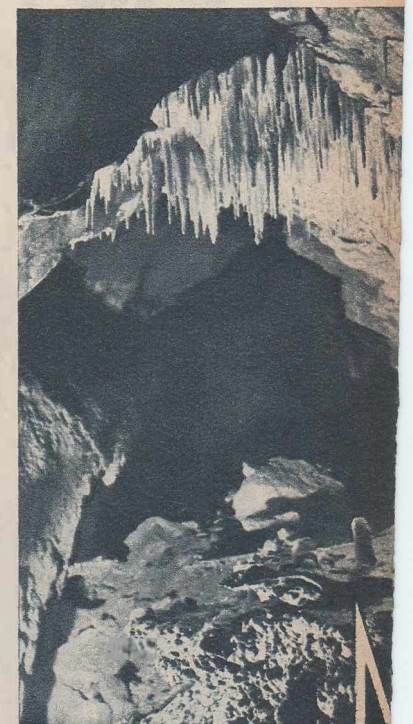
Această legătură subterană a mărit și mai mult interesul cercetătorilor.

În speranța depistării unei posibilități de explorare a porțiunii necunoscute dintre Izvorul Rece și fundul peșterii Tăușoarelor, s-a organizat o cartare minuțioasă a tuturor fenomenelor carstice de suprafață.

Și iată că în anul 1959 se descoperă peștera de la Jgheabul lui Zalion, ale cărei galerii se orientează perpendicular pe direcția cursului subteran, necunoscut, ce vine de la Tăușoare. Din acest moment, în speranța descoperirii joncțiunii, au început pregătirile pentru explorarea acestei peșteri. Dar cascadele de 30-40 m și în-

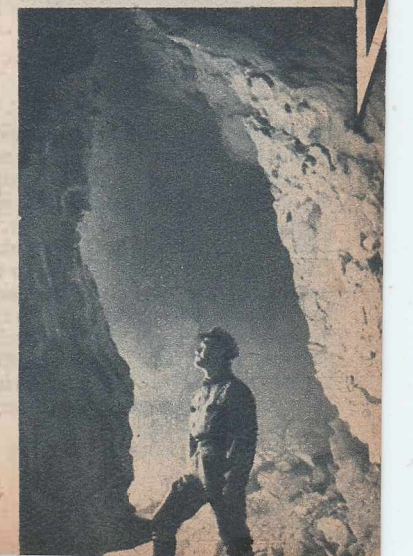

O priveliște de neuit: în galeria „Doctor Sabin”, stalactitele ce coboară din boltă se unesc cu stalagmitile ce se înalță din podea, formînd parcă o imensă orgă.

Ați dori să prînzîți la 210 m sub pămînt, în această galerie denumită „Sala de mese”?

Pereții par lustruți de apă în galeria „Sapte sute”.

„Cuibul stalactitelor” în galeria „Sala muntelui”.

gustarea galeriilor ce împiedică pe zeci de metri trecerea normală a unui om au oprit echipele de explorare, formate din speologi și alpiniști încercați, la 130 m adâncime. Deocamdată. Căci o nouă expediție este în curs de organizare. La cei 5 500 m cît însumează cele două peșteri, se vor adăuga și cei peste 6 km de galerie presupusă, încheindu-se astfel explorarea unuia dintre cele mai mari goluri subterane din țara noastră.

Cele două peșteri prezintă in-

teres științific din diferite puncte de vedere. Aici au fost descoperite primele cristale de ghips din țara noastră, așa-numitele anthodite („anthos” în grecește înseamnă floare), ale căror dimensiuni ajung pînă la 12-15 cm lungime. Noile specii descoperite în fauna peșterii — reprezentată prin insecte, lilieci și răcușori cavernicoli — crustele de ghips, planșeele și formațiunile stalagmitice, ca și alte procese și fenomene, fac din acest complex carstic un domeniu complet

de cercetare speologică. Tocmai pentru aceste considerente, prin grija Comisiei monumentelor naturii de pe lângă Academia R. P. Romîne, peștera de la Izvorul Tăușoarelor a fost declarată monument al naturii — monument care încintă, în egală măsură, pe turist și pe omul de știință.

Teodor RUSU
cercetător științific la
Institutul de speologie
„Emil Racoviță”, Filiala
Cluj, al Academiei R.P.R.

DISC

Pentru prima oară în țara noastră, casa de discuri „Electrecord” a realizat o înregistrare integrală, pe discuri, a unei opere. Este vorba de „Bărbierul din Sevilla” de Gioacchino Rossini, în interpretarea soliștilor Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.

Înregistrarea integrală a operei a fost efectuată în decursul iernii 1960-1961, în marea sală a Palatului R.P.R. Calitatea ireproșabilă a înregistrării a fost asigurată, cu gingășie și acuratețe, de către tehnicienii de sunet de la „Electrecord”. Cele trei discuri ale acestei ediții redau cu cea mai înaltă fidelitate partidele vocale și cele orchestrale.

Colectivul de soliști al Teatrului de Operă și Balet al R.P.R., care a depus o muncă perseverentă pentru realizarea acestei „integrale”, se compune din artistul poporulul baritonul Nicolae Herlea (Figaro), artiștii emeriți soprana Magda Ianculescu (Rosina) și tenorul Valentin Teodorian (Almaviva), basul Valentin Loghin (don Basilio), basul Constantin Gabor (don Bartolo), mezzosoprana Maria Săndulescu (Berta) și baritonul Ștefan Petrescu (Fiorello).

Reușita acestei înregistrări se datorește în bună măsură și artistului emerit dirijorul Mihai Bredeanu, care conduce competent grupul de soliști, corul și orchestra Teatrului de Operă și Balet. Pentru omogenitatea și prezența autentică muzicală a corului trebuie să menționăm pe dirijorul acestui ansamblu, Corneliu Trăllescu.

Cele trei discuri se bucură de o prezentare exterioară practică și interesantă. Ele sînt adăpostite într-o mapă cu trei plicuri, care mai cuprinde și o fasciculă de 32 de pagini cu un studiu introductiv semnat de A. Hoffman, precum și libretul operei în limbile română și italiană (în care este citată această înregistrare). Pentru rasculțarea anumitor pasaje, este foarte fericită ideea „tablei de materii” a operei, cu menționarea tuturor recitativelor, cavatinelor și ariilor, ca și a discursurilor pe care se află gravate respectivele bucăți.

Din păcate, la discurile de muzică de operă editate anterior de „Electrecord” nu am avut prilejul de a găsi în mapă o prezentare mai amplă a compozitorilor și a bucăților cîntate și, mai ales, textele acestora în original și în traducere românească.

Interesanta prezentare grafică a mapei se datorește lui Matty Aslan.

**ÎNTREBĂRILE
COPILOR**

Cite întrebări pune un copil pe zi? Tehnica modernă a venit în ajutorul celor care au vrut să găsească un răspuns acestei întrebări.

Citeva mame au primit microfoane și magnetofoane miniaturale, pe care le-au purtat în permanență asupra lor. Și locuințele lor au fost înzestrate cu asemenea aparate. A reieșit că un copil de patru ani pune în medie 437 întrebări pe zi.

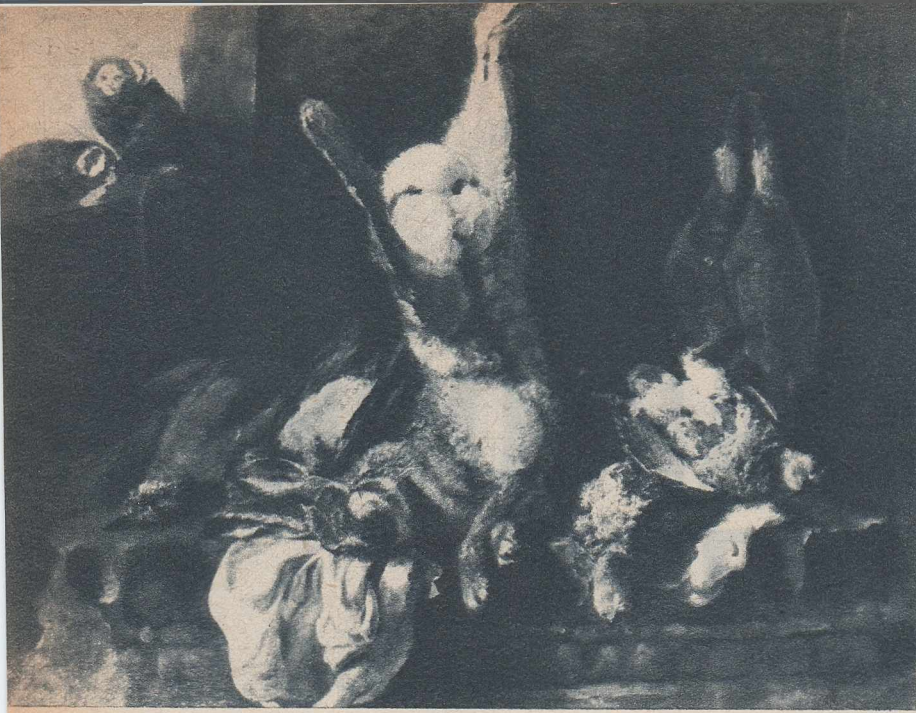

Anthon van Dyck:
MOARTEA CLEO-
PATREI

TABLOURI DE MARI MAESTRI DESCOPERITE LA MUZEUL BRUKENTHAL

Anthon van Dyck: MOARTEA CLEOPATREI (detaliu)

Jan Fyt: IEPURE VÎNAT

Jan Fyt: VÎNĂTOARE DE CĂPRIOARE

**Sebastien Bourdon:
HABACUC ÎN PUSTIU**

**Peter Paul Rubens:
FRANCISC XAVIER**

Jacob Jordaens: ISUS LA CAIAFA

Jean Raoux: EDUCAȚIA LUI BACCHUS

Bernardo Strozzi: CONCERT POPULAR

Galeria de artă plastică a Muzeului Brukenthal — existentă în Sibiu încă din 1790 — a fost neglijată tot timpul secolului trecut. Abia după 1900 ea a fost cercetată de câțiva cunoscători de artă, care au răspândit apoi în lumea întreagă faima pinacotecii din Sibiu, autentificând, dintre cele peste 1 000 de tablouri, unele opere de mari maeștri ai picturii europene, ca Jan van Eyck, Hans Memling, Antonello da Messina, Pieter Breughel cel tânăr, Lorenzo Lotto, Lucas Cranach, Jacob Jordaens și alții. Ulterior însă, galeria a fost din nou socotită doar un depozit de vechituri sau cel mult de curiozități, deși adăpostea și alte tablouri de maeștri iluștri — după cum s-a dovedit de curând — dar care nu fuseseră studiate spre a li se afla paternitatea.

În anii noștri, Muzeul Brukenthal, devenit muzeu de stat, s-a bucurat de o largă dezvoltare în ce privește baza tehnico-materială, investindu-se peste 10 000 000 lei în restaurarea palatului și în reorganizarea expozițiilor și depozitelor din cele 126 de camere, care au fost dotate după toate regulile muzeistice moderne. În 1956, după reorganizarea galeriei, s-a pus problema editării unui nou catalog, cel vechi fiind depășit în cei 50 de ani care au trecut de la tipărirea lui. Colectivul științific al galeriei a trecut atunci la o muncă sistematică de cercetare și documentare pentru identificarea tablourilor. Paralel cu restaurarea picturilor, ele au fost minuțios examinate, fie cu lupa sau cu reflectorul, fie cu ajutorul razelor X, ajungându-se astfel la descoperirea unor iscălituri ale pictorilor. Dintre acestea, cea mai prețioasă este semnătura vestitului pictor flamand Anthon van Dyck de pe tabloul „Moartea Cleopatrei”, catalogat pînă atunci drept opera unui anonim olandez. De asemenea, s-a dovedit că tabloul „Ecce Homo”, atribuit în trecut școlii lui Tizian, este în realitate chiar un original, creat la adînci bătrînețe de gloriosul maestru venețian. În secolul al XVII-lea pinza a făcut parte din celebra colecție de tablouri a lui Leopold Wilhelm din Bruxelles, iar în secolul al XVIII-lea tabloul se afla în colecția imperială austriacă. Cum a ajuns el la Sibiu? După toate probabilitățile, tabloul i-a fost dăruit lui Brukenthal, guvernator Transilvaniei habsburgice, favoritul împărătesei, de către însăși Maria Theresia. Un alt tablou italian, dar atribuit în mod eronat școlii spaniole, este „Concert popular”, identificat acum ca o lucrare certă a cunoscutului pictor genovez Bernardo Strozzi.

În urma unei intense și fructuoase documentări prin corespondență cu muzeele, institutele de artă și istoricii de artă cei mai avizați din lumea întreagă, colectivul științific al galeriei Brukenthal a reușit să identifice peste 150 de tablouri care erau greșit considerate opere ale unor pictori anonimi. Dintre aceste identificări, mai importante sînt două tablouri de Peter Paul Rubens. Ele reprezintă, cu toată pompa barocului iezuit, pe Ignațiu de Loyola și pe Francisc Xavier. Tablourile împodobiseră bisericile iezuite din Anvers și Bruxelles în cursul secolelor al XVII-lea și al XVIII-lea. În 1770 ele au fost vîndute de către iezuiți, picturile ajungînd apoi la Viena, de unde le-a achiziționat Brukenthal. Cu prilejul studierii celor două tablouri, s-a găsit și contractul lui Rubens referitor la aceste portrete, pentru care primise suma impresionantă pentru acea vreme de 3 000 de florini (de curînd, un tablou de Rubens s-a vîndut cu 750 000 de dolari). Au mai fost identificate și alte tablouri de diferiți maeștri fruntași ai picturii flamande, ca Jacob Jordaens, Justus Suttermans, Frans Snyders și Jan Fyt. Din pictura franceză s-a putut preciza paternitatea a două tablouri, pictate de importanți maeștri ai barocului francez ca Sebastien Bourdon și Jean Raoux, considerate în trecut drept opere din școala italiană.

Ca rezultat al identificării vechilor tablouri existente la Sibiu de peste 150 de ani, Muzeul Brukenthal este acum în măsură să ofere numeroșilor săi vizitatori o mai bogată și precisă orientare.

Teodor IONESCU

directorul Galeriei de artă plastică
a Muzeului Brukenthal

EDUCAȚIE PENTRU TOATE VÂRSTELE

Meșterul-ștrică

— A se slăbi cu teoriile! Înțelegi? A se slăbi! — îmi silabisește ritos meșterul-ștrică, în timp ce mă străduiam — pentru a cîta oară? — să-l conving că bătaia nu duce la nimic bun în relațiile dintre oameni și îndeosebi în educație.

Evoluția meșterului-ștrică spre utilizarea cu predilecție a metodelor „tari” a trecut prin mai multe faze. La început, folosirea lor exprima totala sa nepricepere pedagogică, lipsa de experiență într-o situație nouă: aceea de părinte. O vreme Costel îi punea probleme pe care nu izbutea să le rezolve. Într-o zi, scos din sărite, și-a apucat fiul zdravăn și a tras. Și deodată, sub privirile sale ulmite, totul a reintrat în ordine. Fulgerat pe neașteptate de accesul acut de autoritate paternă, fiul a început să păsească smerit pe căile ascultării. Așa s-a încheiat prima fază.

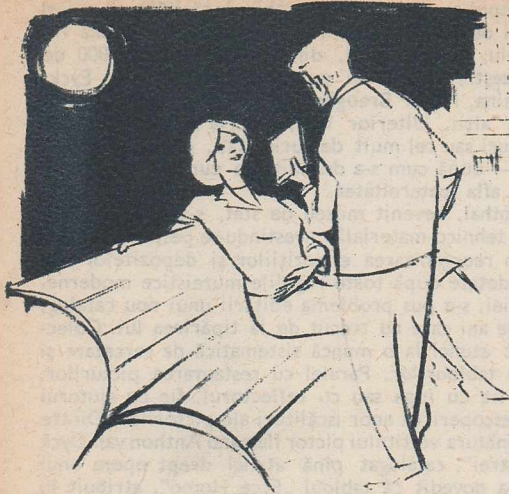
În a doua fază își spun cuvîntul particularitățile meșterului-ștrică: slăbiciunea, lipsa de răbdare, comoditatea. Ceea ce la început fusese o întimplare deveni acum o practică curentă. Încurajat de „succese”, meșterul-ștrică a socotit că este mai simplu să-și bată fiul decît să-și bată capul pentru a aplica metode mai potrivite cu spiritul unei educații sănătoase. Cîteva palme aplicate rapid i se păreau a avea același efect ca și munca stăruitoare și susținută de educare a copilului. De ce să-și mai piardă timpul? Dar cei din jur n-au rămas nepăsători. Atrăgîndu-i-se adeseori atenția că nu face bine ce face, meșterul-ștrică a trebuit să-și construiască o justificare. El a etichetat

metodele pedagogice drept „teorii” și „utopii”, s-a declarat partizanul „paparei, că-i sănătoasă”, emitea aforisme ca „unde dă tata crește” și afirma că „la Costel al meu fără papară nu merge”. Aceasta a fost faza a III-a, „faza teoretizării”.

Faza a patra a apărut ca un rezultat al celorlalte trei. S-ar cuveni s-o numim: faza deziluziilor. Costel nu se făcuse de loc mai cuminte. Dimpotrivă, intervenția paternă era din ce în ce mai necesară. Obişnuit cu bătaia ca unică sancțiune, Costel o socotea firească și o calcula de la început în „preț de cost” al isprăvilor lui. Înure tată și fiu se stabilise un sistem de relații „cinstit negustoresc”: eu am făcut o poznă, tu m-ai bătut, sîntem chit! Mi-am îndeplinit obligațiile, am plătit prețul! Ce mai vrei? Și iată că, drept urmare, acum Costel trebuie reeducat.

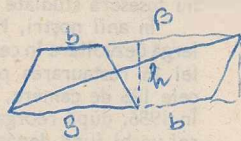
Ce este meșterul-ștrică? La început a fost un părinte fără experiență. Apoi s-a dovedit un om slab, comod, atras de „succese” rapide, fără să-l preocupe dacă sînt și trainice, un om lipsit de perspectivă care, în schimbul unei iluzorii „autorități” imediate, renunță să răspundă la întrebarea: ce fel de om va crește din copilul acesta cărui nimeni nu i-a explicat cu răbdare cum să răspundă cerințelor vieții noastre noi? Știi cui îi seamănă meșterul-ștrică? Mi se pare că aceluia personaj din snoave care, avînd de scos dintr-un zid un cui bătut adînc, dărimă zidul ca să scoată cuiul și se laudă apoi că nu se află pe lume un cui care să-i stea împotriva.

Sen ALEXANDRU

automobilul vă așteaptă!

Schiță de O. HENRY

O dată cu lăsarea serii, tinăra fata îmbrăcată în gri își făcu din nou apariția în acel liniștit colțisor al micului parc. Se așeză pe bancă și începu să citească o carte. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, dar chipul său era de o mare frumusețe. Văzînd-o, tinărul o recunoscu, căci fata venise aici în ziua trecută și cu o zi mai înainte.

Tinărul se apropie de bancă. În acel moment fata scapă din mînă cartea. Tinărul o ridică îndată și o dădu fetei cu cîteva cuvinte politicoase. Apoi așteptă.

Fata privi hainele simple și chipul atît de comun al băiatului.

— Așază-te, dacă vrei — îl invită ea cu un glas frumos de contralto. S-a întu-

necat și nu mai pot citi. Hai să stăm de vorbă.

— Știi — spuse el — ești cea mai frumoasă fată pe care mi-a fost dat s-o văd. Te-am văzut și ieri.

— Oriunde ai fi — replică fata cu un ton de gheață — trebuie să știi că sînt o lady.

— Vă cer scuze. Poate că am greșit, dar știți, sînt atîtea fete în parcuri... Dar...nu aveți de unde să știți...

— Să vorbim mai bine despre altceva. Vorbește-mi de pildă despre oamenii aceștia care trec. Unde se duc? De ce se grăbesc așa? Sînt oare fericiți?

Tinărul nu-și prea dădea bine seama ce atitudine ar fi fost potrivit să ia.

— Vin aici — continuă tinăra fată — pentru că aici mă simt mai aproape de oameni, de popor. Știi, doresc să pot vorbi unui om natural, nefalsificat de bani, de avere. Ah! Nici nu-ți poți închipui cît sînt de obosită: bani, bani și iar bani! Și de oamenii care mă luconjoară! Sînt obosită de plăceri, de bijuterii, de călătorii...

— Eu am crezut totdeauna — spuse tinărul — că banii sînt un lucru foarte folositor.

— Dar cînd ai milioane! Plimbări cu automobilul, dineuri, teatre, baluri, supeuri! Mă plictisesc toate.

Tinărul o privi cu un alt interes: — Mi-a plăcut întotdeauna să citec și să ascult vorbindu-se despre viața oamenilor bogăți.

— Citeodată îmi spun — continuă fata — că dacă aș iubi vreodată, aș iubi un om simplu. Care este profesiunea dumitale?

— Sînt un om simplu, dar nădăduiesc să mă ridic. E adevărat ce spuneai adineauri că ați putea iubi un om simplu?

— Absolut adevărat.

— Lucrez la un restaurant — mărturisî el.

Fata tresări.

— Nu ești cumva chelner?

— Sînt casier la restaurantul a cărui firmă strălucește acolo, în fața noastră.

Fata se uită la ceas și se ridică:

— De ce nu ești acum la lucru?

— Întrebă ea.

— Lucrez în tura de noapte. Mai am o oră pînă să înceapă lucrul. Pot spera să vă mai văd?

— Nu știu. Poate. Dar acum trebuie să plec repede. Am un dîneu și un concert în seara asta. Ai văzut automobilul acela alb care așteaptă la colțul parcului?

— Da, l-am văzut — confirmă tinărul.

— Mă așteaptă pe mine. Bună seara.

— Dar s-a făcut întuneric — observă tinărul — și parcul e plin de bătărași. Dați-mi voie să vă însoțesc pînă la mașină.

— Vei rămîne pe această bancă timp de zece minute după plecarea mea.

Fata plecă. El îi urmări silueta elegantă în timp ce se îndrepta spre poarta parcului. Se ridică apoi și începu s-o urmărească. Cînd ajunse la ieșirea din parc, fata își întoarse capul să privească la automobilul care aștepta, apoi trecu mai departe, traversă strada și intră în restaurantul a cărui firmă strălucitoare se vedea de departe. Atunci o fată roșcată coborî de la casă și tinăra în gri îi luă locul.

Tinărul își viri mințile în buzunare și o porni încetîșor pe stradă în jos. Cînd ajunse în dreptul automobilului se urcă în el și spuse:

— La club, Henry.

DE VORBĂ CU MEDICUL

Alimentarea copilului între 1 și 3 ani

La vîrsta de un an, după apariția primilor dinți, copilul trebuie învățat să mestece. Pentru aceasta vom începe să-l hrănim cu alimente solide. Cantitatea de lapte va fi redusă la 600 gr zilnic, în schimb vom introduce în alimentație carnea, sub formă de chiftele fierte, săptămînal 3-4 ouă moi sau gălbenușuri crude, legume fierte și fărimitate, pîsat de griș sau orez, brînză de vaci, fiertură de legume cu carne tocată, unt, pire de legume, suc de mere, cremă de fructe, surogat de cafea cu lapte, chifle, biscuiți și fructe variate. Pînă la vîrsta de 3 ani, copilul va lua cinci mese pe zi. După 3 ani copilul va primi o alimentație foarte apropiată de cea a adulților: supe de carne cu legume, pîrjoale, cartofi prăjiți, papanași, iaurt etc. Condițiile de mediu în care alimentăm copilul trebuie să fie plăcute, iar mîncarea să fie gustoasă. Este cu totul contraindicată sustragerea atenției copilului (prin povești etc.) în timpul hrînirii. Asemenea practici au drept urmare faptul că secreția sucului gastric nu se face normal și, în consecință, digestia va fi tulburată.

Pe ce criterii putem controla noi înșine dacă alimentăm just copilul, el se dezvoltă normal?

Se știe că la a 21-a zi de la naștere, băiatul are cca. 3,200 kg, iar fata 3 kg; la sfîrșitul lunii a doua ei vor trebui să cîntărească cu 750 gr mai mult. În lunile următoare creșterea este cu 50 gr mai mică în fiecare lună. În medie putem considera că în primele 6 luni copilul crește cu 600 gr pe lună, iar în a doua jumătate a anului, cu cîte 500 gr pe lună. Deci el își dublează greutatea la 5-6 luni și o triplează la un an. După un an, copiii vor crește în greutate cu 2 kg anual.

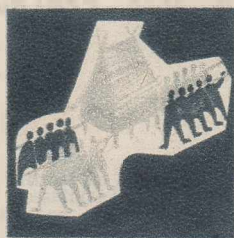
Putem urmări și creșterea normală în lungime a copiilor. În medie copiii au 50 cm la naștere și cresc cu cca. 15 cm în primele 6 luni și cu alți cca. 10 cm pînă la sfîrșitul primului an. După un an, copilul va crește cu cca. 5 cm anual.

Urmărind creșterea în lungime și greutate a copilului, vom putea aprecia dacă modul de hrînire este corespunzător și dacă copilul este în general bine îngrijit. Abaterile mici și de scurtă durată de la cifrele de mai sus nu au importanță; dar dacă acestea sînt persistente, de lungă durată, va trebui să ne adresăm medicului — pediatru pentru stabilirea cauzei întîrzierii dezvoltării normale a copilului.

La sfîrșitul primului an din viață, copilul normal va avea 8 dinți incisivi, iar la sfîrșitul celui de-al doilea an — 20 de dinți. Și aici pot interveni unele întîrzieri; dacă apariția dinților însă întîrzie mult, este un semn de rahitism și ne vom adresa medicului pentru a interveni neîntîrziat cu tratamentul corespunzător.

Desigur că la dezvoltarea normală a copilului, în afara alimentației raționale, contribuie în mare măsură și alți factori, ca: igiena generală a copilului, soarele, aerul.

Dr. Silviu GHIERA

Hai să mutăm... casa

Mutarea caselor dintr-un loc în altul este — în unele regiuni ale Sumatrei — un lucru cît se poate de obișnuit. Această operație nu cere cheltuieli mari sau aparate și mecanisme complicate. Este suficient să se taie piloții, să se introducă sub casă niște grinzi, și cincizeci de oameni o ridică pe umeri fără prea mari eforturi. De obicei casa este transportată, alternativ, de două echipe.

După o oră-două, stăpînii casei se instalează din nou în locuința lor, care în acest interval de timp și-a schimbat doar locul.

O prietenie ciudată în adîncurile oceanului

În sudul Pacificului trăiește o actinie care are tentacule groase, înarmate cu glande ce împoacă venin. Cu asemenea armă, căreia i se adaugă niște mișcări foarte iuți, poate actinia constituie spaima tuturor peștilor, care o ocolesc de la o mare distanță. Totuși există un pește mic, peștiș, numit amfiprion, care trăiește într-o strînsă prietenie cu pomenita actinie, zbenguindu-se fără teamă printre tentaculele ei, fără ca actinia să reacționeze. Cînd este ur-

mărit de dușmani, micul amfiprion își găsește refugiu printre fibroasele tentacule ale actiniei.

Cum au apărut cerbii în Noua Caledonie

Fauna Noii Caledonii este extrem de săracă, lilieci fiind singurele mamifere indigene ale acestui insule. Totuși în pădurile Noii Caledonii trăiesc numeroși cerbi care prezintă o mare importanță economică. Istoria acestor animale este foarte originală. Odinioară, guvernatorul insulei a primit în dar un cerb și o căprioară. Animalele au sărit gardul parcului și au fugit în pă-

dure, unde s-au acclimatizat și s-au înmulțit. În prezent, cerbii constituie principala sursă de aprovizionare cu carne a populației, iar exportul de piei de cerb depășește cifra de 20 000 de bucati anual.

Bezlegarea jocului „B-ALE TEATRULUI” apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) Premiere — Dres. 2) Repertoriu — Pp. 3) Op — UK — Comedie. 4) Glasuri — Flac. 5) Risete — O — Alot. 6) Act — S — Estradă. 7) Maiakovski — IC. 8) Tap — Cavo — Acu. 9) Da — Aben — Nodal. 10) E — Triști — Ra — O. 11) Cortina — Capra. 12. Odae — Uita — Tos. 13) Rac — Electra — E.

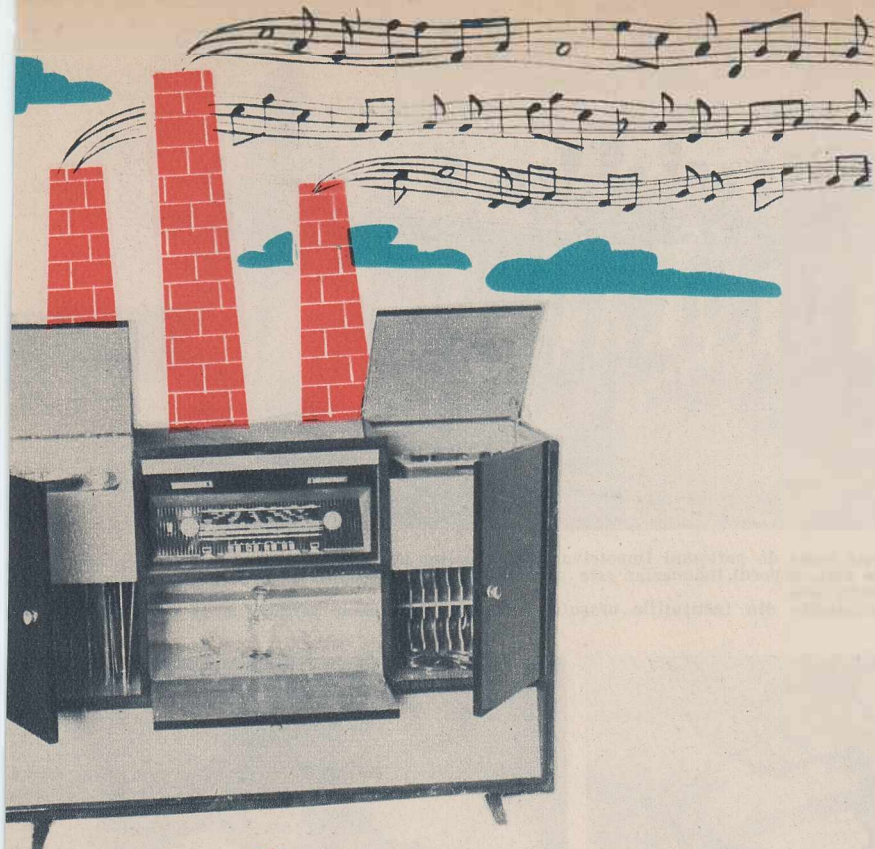
PRIMĂVARĂ

1P	2A	3R	4C	5U	6R	7I	♥	9A	10D	11A
2	A	M	O	R	B	U	C	H	E	T
3	A	A	E	B	A	N	I	L	A	
4	G	A	R	A	I	U	T	I		
5	O	I	U	C	E	R	N			
6	F	R	I	S	O	N	S	T		
7	I	R	I	S	E					
8	E	N	P	I						
9	L	A	A							
10	A	R	T	S						
11	N	T	I	M	I	T	A	T	E	

ORIZONTAL: 1) Întîmpină primăvara cu flori și bănci proaspăt vopsite (pl.) — Iese din zăpadă. 2) Zeul dragostei — E numai flori și arome! 3) Oglindă pentru albastrul cerului — Se dau pentru gheață începînd abia din primăvară — Dă tonul. 4) Stație — Repezi. 5) Mari amatoare de larbă verde — Bolta cea albastră — Petale de nufăr! 6) Prevestește creșterea temperaturii — Dan Toma. 7) Înflorește văzînd cu ochii! — Îți odihnește fruntea obosită. 8) Ene! — 3,14 — Animal asiatic. 9) Vas de lut — Cînd zăpada începe să curgă puhoi la vale... 10) Sosește o dată cu prima zi

de primăvară — Dumneata. 11) Prietenie strînsă.

VERTICAL: 1) Palid — Cîntecul de dor și... — Cu brațele încrîcate de flori. 2) Iluzii — Cîmp semănat cu același fel de plante. 3) La tot pasul în mijlocul naturii — Curelușe — Curte! 4) Cer! — Cu bujori înfloriți în obraji (pl.). 5) Nu categoric — În schelet — Praf de curățat. 6) Fortăreață lângă Batna — Cristea Naum — A merge. 7) Prima... vara — Se înalță în slava cerului. 8) Clezi — Verb de primăvară. 9) Exclamație — Tren (reg.). 10) Vin de primăvară — A crea. 11) Pîricei! — În primăvara vieții. Cuvinte rare: RBA.

Combina muzicală electronică

- Vreți să peteți în bune condiții a emisiune radiofonică?
- Vreți să ascultați în condiții optime ultimele înregistrări pe discuri?
- Vreți să înregistrați sau să ascultați pe bandă de magnetofon un concert sau glasul celui ce vă este drag?

Cumpărați-vă combina muzicală

ELECTRONICA S. 606 A

- Pentru cei interesați menționăm că ea este prevăzută cu:
- un sistem acustic complex cu cinci difuzoare
- un amplificator audiofrecvență cu calitate superioară
- un radio receptor de lux tip „Enescu”
- un magnetofon cu două viteze
- un pick-up semiautomat.

O veste bună pentru salariați și întreprinderi: Combina Electronica S. 606 A se poate cumpăra în rate sau prin viament.

Fig. 1. Pentru un spate drept: În poziția în genunchi, sprijiniți mîinile pe podea. Întindeți un picior orizontal înspre spate fără să vă cambrați. Aduceți apoi genunchiul la frunte. Coloana vertebrală este solicitată în întregime în acest exercițiu, pe care-l veți face de cîte patru ori cu fiecare picior.

Fig. 2. Pentru a nu avea abdomenul proeminent: Culcat pe spate, cu brațele de-a lungul corpului, ridicați picioarele vertical; coborîți un picior fără a mișca corpul din poziția inițială și inspirați. Ridicați piciorul și expirați. Se repetă de patru ori.

Fig. 3. Pentru menținerea unui bust ferm: În genunchi, pe covor, cu spatele curbat, stați sprijinite pe călcîie. Împingeți mîinile înainte, întinzînd picioarele pînă ajung la orizontal. Reveniți în poziția inițială. Executați exercițiul de 8 ori.

Fig. 4. Pentru a avea brațe și șolduri zvelte: Sprijiniți-vă pe un picior, celălalt fiind ridicat orizontal înainte. Balansați piciorul înspre spate cît mai sus. Aduceți mîinile la spate, lipind palmele una de alta și strîngînd omoplații. Schimbați piciorul și aduceți mîinile în față.

Fig. 5. Pentru a dobîndi un mers ușor: Săriți ca și cum ați avea o coardă.

nu te necăji!

talocasa

repară

ORICE TIP DE MAȘINI DE CUSUT ÎN CONDIȚII IREPROȘABILE

Notați-vă adresele noastre:
str. Șepcari 10; Calea Moșilor 44, 94 și 362; bd. Coșbuc 4; Calea Griviței 102; str. 30 Decembrie 27 și Sos. Armatei Sovietice 2.

La aceleași centre se pot executa și reparații de cărucioare de copii, sudură electrică și sudură autogenă.

Strigătul de alarmă al vicecancelarului Erhard

de Florica ŞELMARU

În ultimele zile ale lunii trecute, vicecancelarul și ministrul Economiei R.F.G., profesorul Erhard, adresa populației vest-germane un strigăt de alarmă radiodifuzat și televizat, cu privire la dificultățile economice în fața cărora se află Republica Federală. Au trecut de atunci trei săptămâni și problema continuă să suscite comentarii, discuții, polemici. Cu atât mai stăruitoare, cu cât le-au alimentat și dezbaterile din Bundestag asupra situației economice și a bugetului. De la tribuna parlamentară, profesorul Erhard a afirmat din nou că mult cîntatul în Occident „miracol economic” vest-german se clatină rău, că țara a pornit „pe o pantă care ar putea-o duce la inflație”. Cancelarul Adenauer și-a spus de asemeni cuvîntul — mai întâi, declarînd într-un interviu acordat ziarului hamburghez „Die Welt”: „Nu mă tem să afirm că guvernul federal, guvernele laenderelor, municipalitățile... fac și ele parte din cercul celor vinovați”; apoi, în Bundestag, într-o alocuțiune la care ne vom mai referi.

Despre ce este vorba? În anul imediat postbelic, în schimbul participării sale la coaliția occidentală, Bonnul a obținut din partea foștilor săi adversari și proaspeți parteneri înlesniri economice, de la amînări privind achitarea datoriilor de război, la variate transfuzii de dolari (de altfel de loc dezinteresate, nu numai din punct de vedere politic, dar și din punct de vedere economic). Creație artificială, „miracolul economic” vest-german s-a dovedit cu atât mai fragil cu cît politica belicistă a blocului atlantic și goana înarmărilor pe care o promovează supun unor grele încercări economia tuturor țărilor membre ale acestei alianțe. În momentul de față, statisticele arată că, în 1961, productivitatea n-a înregistrat în R.F.G. decît creșteri modeste (iar pronosticurile pentru anul în curs și cel viitor sînt pesimiste), că în același timp prețurile au crescut disproporționat.

Cînd e vorba de identificarea cauzelor acestei situații, oficialitățile vest-germane părăsesc o singură — și aceea alături de realitate: revendicările muncitorești și majorările de salarii. Vicecancelarul Erhard a repropus chiar populației vest-germane că „trăiește peste mijloacele sale”. Și s-a referit cu un interes foarte semnificativ la politica de înghețare a salariilor adoptată de guvernul britanic. El a omis însă cu desăvîrșire să menționeze repercusiunile pe care le au asupra situației economice a R.F.G. cursa înarmărilor și cursa pentru acapararea de poziții neocoloniale în țările slab dezvoltate. (Spre deosebire de ministrul Economiei, colegul său de la Finanțe, Starke, a arătat, în cadrul unei intruniri, la Frankfurt, că „bugetul pe 1963 ar putea rezerva surprize neplăcute” tocmai din pricina acestor două categorii de cheltuieli...)

Măsurile în curs de elaborare la Bonn tind să împingă aceste poveri pe umerii oamenilor muncii. Erhard, așa cum am arătat, desemnează revendicările muncitorești drept izvorul tuturor relelor. Starke apreciază că sporirea impozitelor este inevitabilă. Iar cancelarul pare a fi de acord cu ambii săi colaboratori: în interviul din „Die Welt” se poate citi că populația R.F.G. „ar trebui lămurită asupra seriozității situației”, că „ar trebui adoptate măsurile care se impun” și că „unele dintre aceste măsuri sînt de ordin fiscal” — iar în cadrul dezbaterilor din Bundestag, dacă a avut cuvînte de critică pentru anumite cercuri patronale, a fost indeosebi pentru a imputa acestor cercuri... că nu s-au arătat destul de intransigente față de revendicările muncitorești.

Strigătul de alarmă al vicecancelarului invită populația vest-germană să se restrîngă de dragul așa-numitei „politici de pe poziții de forță” — adică să accepte noi privațiuni de dragul cursei înarmărilor.

Nici în „vitrina vest-berlineză” n-a mai rămas urmă de „miracol economic”. „60 la sută din totalul produselor s-au scumplit” — scrie publicația „Bild Zeitung” din Berlinul occidental.

În timp ce în Irlanda de vest crește lupta de partizani împotriva colonialiștilor olandezi și pentru transferarea către Indonezia a administrației Irlandei de vest, poporul indonezian este gata să răspundă chemării de a porni la eliberarea acestor părți inalienabile a teritoriului patriei sale.

În fotografie: personalul administrativ din instituțiile orașului indonezian Makassar participînd la instrucție militară

Havana. Aspect de la expoziția organizată în capitala Cubei de către Institutul național pentru reforma agrară. În cadrul expoziției au fost prezentate, între altele, mașini și utilaje agricole produse în Cuba, în U.R.S.S. și în alte țări socialiste.

Cunoscutul cineast Vittorio de Sica a vizitat recent capitala R.D. Germane, unde a asistat la prezentarea, la „Berlin Ensemble”, a piesei lui Brecht „Ascensiunea lui Arturo I poate fi oprită”.

În fotografie: De Sica dînd autografe unor spectatori.

**Fotocronica
FLACARII**

Aspect de la impunătorul „Marș al păcii” Camucia-Cortona (Italia centrală), la care au luat parte 20 000 persoane. Demonstrația s-a desfășurat sub lozincile „Pentru frăție între popoare”, „Niciodată Hiroshima și Nagasaki”, „Pentru o lume fără războaie”.

La Murmansk (U.R.S.S.) a avut loc cea de-a 18-a întrecere sportivă tradițională a Nordului. În fotografie: o sanie cu trei reni în timpul desfășurării cursei pe 1 600 m.

Bild
60 Prozent aller
Waren kosten mehr

Cititorii ne scriu, noi răspundem

Primul film românesc

Aș dori să știu care este primul film românesc și ce actori au interpretat rolurile principale.

Florin SNITĂR

Centrul școlar forestier Cîmpulung-Moldovenesc

Răspunde MARIUS TEODORESCU, regizor la Studioul cinematografic „București“:

Primul film artistic românesc „Războiul Independenței“, a fost realizat în anul 1912. Ideea realizării lui a avut-o Grigore Brezeanu, unul din actorii Teatrului Național. I-au trebuit însă entuziasmul și talentul lui Grigore Brezeanu mult război și mai ales multă perseverență și elocvență pentru a putea aduna prin înmormântări și donații fondurile necesare.

Din banii strînși cu trudă, a cumpărat din Franța aparate și peliculă, a adus un operator și alți cîțiva tehnicieni. Apoi, sprijinit de actorii de frunte ai Teatrului Național (Aristide Detriadi, Constantin Nottaru, Aristizza Romanescu, Ștefan Soreanu, Petre Liciu și alții) și cu ajutorul unităților militare puse la dispoziție de Ministerul de Război, Grigore Brezeanu a realizat în scurtă vreme un film care ajungea cam la 100 m și în care spectatoarele puteau să vadă cele mai interesante momente ale războiului pentru independența țării: trecerea Dunării pe un pod de vase, asaltul redutei de la Giuvața, cucerirea Plevnei și capitularea lui Osman Pașa etc. Filmul a fost realizat în culori—adică fiecare cadru era filmat pe o peliculă de o anumită culoare de fond era albă sau roșie sau albastru etc.

Premiera a avut loc în septembrie a aceluiași an, în sala de spectacole „Bulevard“ (fosta sală „Eforia“). Reprezentanțele au continuat pînă în anul următor, atît în Capitală cît și în provinciile din jur, atrînd mult interes. Bineînțeles că filmul imprimase în mintea mai degrabă prin lăcomia sa patriotică (care în unele momente devenea însă patriotardă), decît prin cea artistică (astfel, figurația masivă, formată din ostași îmbrăcați în ale cinematografiei, avea mari scăderi de ordin artistic: nu de puține ori cîte un dorobant pînă la asalt se oprea din luptă ca să se uite la operatorul cinematografic sau cîte un „mort“ uita că

a căzut pe cîmpul de bătălie și învia subit). Dar evenimentele descrise în film nu erau prea departe în timp, unii dintre spectatori le trăiseră, așa că motive de emoție erau destule. Cu toate lipsurile artistice și tehnice ale filmului, el rămîne o realizare meritorie a pionierilor cinematografului românesc.

Antoine Gizenga

Zilnic citesc în presă știri despre indignarea opiniei publice față de deținerea samavolnică a lui Antoine Gizenga. Aș dori să aflu cîți mai multe lucruri despre acest luptător congolez împotriva colonialismului.

Vasile CIMPEANU student - București

Răspunde GABRIELA DOLGU, redactor la „Contemporanul“:

Născut în 1925, în satul Kandale, districtul Kwilu (provincia Leopoldville), Gizenga a absolvit un colegiu de misionari și a studiat doi ani la Universitatea din Leopoldville, de unde a fost exmatriculat pentru activitate politică. Apoi a lucrat ca funcționar la o bancă belgiană. A studiat în același timp filozofia, istoria, literatura. Era pasionat de sport, pictură și muzică. Din tinerețe s-a dedicat luptei politice pentru emanciparea și independența Congoului. Împreună cu cîțiva tovarăși de luptă, Gizenga a întemeiat Partidul solidarității africane (P.S.A.), care a cîștigat curînd o largă popularitate. În martie 1959 Antoine Gizenga a fost ales președinte al P.S.A. Lozincă principală a partidului său era: prin unitate la independență.

În cel dintîi guvern de după proclamarea Republicii Congo, Gizenga a ocupat postul de locțiitor al primului ministru Patrice Lumumba. În august 1960, în timpul discutării problemei congoleze în Consiliul de Securitate, Gizenga a condus delegația guvernamentală a Republicii Congo la O.N.U., criticînd cu tărie acțiunile comandamentului trupelor O.N.U. în Congo. După arestarea și asasinarea lui Lumumba, Antoine Gizenga a trecut în fruntea guvernului central congolez, care s-a mutat în Provincia de Est cu capitala provizorie la Stanleyville, continuînd lupta lui Lumumba pentru apărarea independenței și unității Republicii Congo, atît de grav amenințate prin ofensiva coroborată a vechilor și noilor colonialiști.

Perseverența și lupta activă a forțelor patriotice con-

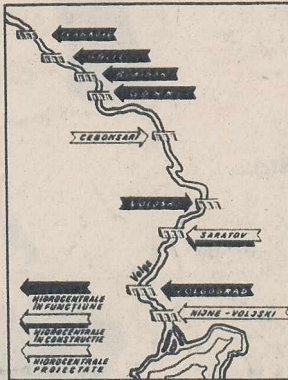
duse de Gizenga au permis ca, în ciuda uneltirilor separatiste și scizioniste, parlamentul Republicii Congo să se întrunească la Leopoldville, în august 1961. Dinîndu-și seama de complexitatea luptei pentru unitatea țării, pentru aplanarea conflictelor interne, Gizenga a acceptat să intre în noul guvern, deși pentru el personal acest fapt reprezenta un risc.

Dar criza n-a putut fi rezolvată. Gizenga a fost izolat, amenințat, comandamentul O.N.U. nu i-a acordat protecția cerută de el. Fără a avea aprobarea Parlamentului și a ministrului de Interne congolez, autoritățile de la Leopoldville îl țîn prizonier de trei luni într-un lagăr militar, pe insula Bolabemba de pe fluviul Congo.

Tratamentul care i se aplică este merit să ducă în cele din urmă la exterminare, deoarece în persoana lui Gizenga colonialiștii și mercenarii acestora văd un obstacol în calea planurilor lor.

În întreaga lume s-au ridicat proteste împotriva acestei acțiuni samavolnice, opinia publică de pretutindeni cerînd să fie împiedicat un nou asasinat mirșav în Congo.

Cascada de pe Volga

Cîte hidrocentrale sînt în prezent pe Volga?

Gheorghe ARNSTEIN Arad

Răspunde GHEORGHE POPA, cercetător științific la Institutul de geologie și geografie al Academiei R.P. Romîne:

Datorită eforturilor creatoare ale omului sovietic, acest mare fluviu apare azi ca o salbă de lacuri înșirate de la izvor la vărsare. În prezent există șase lacuri de acumulare și tot atîtea hidrocentrale: Ivankovo, Uglici, Ribinsk, Gorki, Voljski (Kuibîșev), Volgograd. Ultimele două, cele mai mari din lume (numai hidrocentrala de la Volgograd are o putere instalată de 2 563 000 kW), constituie etape hotărîtoare în cucerirea Volgăi. Ele nu sînt totuși ultimele trepte ale uriașei scări de apă. În prezent se află în curs de construcție hidrocentrala de la Saratov; în curînd vor începe lucrările de construcție a hidrocentralei de la Ceboksari, iar mai tîrziu a

celelalte de pe Volga inferioară. Cu aceasta, cascada de hidrocentrale de pe Volga va fi terminată. Atunci Volga va da anual pînă la 40 miliarde kWh energie electrică.

De la fotocorespondenți

Astronautică și paleoastronautică

Întîlnesc în ultimii ani denumirea unei științe noi: paleoastronautică. Doresc să știu în ce constă această știință și cu ce se deosebește ea de astronautică.

Liviu DRĂGAN Lonea, Hunedoara

Răspunde prof. univ. CĂLIN POPOVICI, de la Observatorul astronomic din București al Academiei R.P. Romîne:

Astronautica este o știință și o tehnică a timpurilor noastre, a cărei bază teoretică a fost pusă de savantul rus K.E. Tîolkovski prin lucrarea „Cercetarea spațiului cosmic cu ajutorul aparatelor cu reacție“. După cum se știe, înfăptuirea practică în acest domeniu a constituit-o lansarea primului „spuțnik“ de către U. R. S. S., la 4 octombrie 1957.

Scritorii de romane fantastice au răspîndit legenda că Pămîntul a fost vizitat mai demult de astronautii din alte planete și că unele rachete cosmice și-ar fi luat zborul chiar de pe Pămînt, în trecutul îndepărtat. Conform unor afirmații cu nimic fondate, vechile orașe biblice Sodoma și Gomora ar fi fost distruse într-un bombardament cosmic atomic; din Siria, în trecut, de pe ipotetice rampe de lansare și-ar fi luat zborul în Cosmos astronautii; meteoritul siberian „Tungusk“ (1908) ar fi fost o navă cosmică marțiană care a explodat în contact cu Pămîntul sau ar fi fost chiar un proiectil atomic etc.

Toate acestea nu au temel științifice, în ciuda discuțiilor ce s-au purtat în jurul lor. Cunoștințele noastre actuale arată că pe Marte condițiile sînt prea aspre ca să se fi dezvoltat viața superioară, iar pe Venus, temperatura foarte ridicată la suprafață (300°C) reprezintă o piedică pentru apariția vieții. Cît despre vizite pe Pămînt din alte sisteme solare, acestea par de domeniul fanteziei și în orice caz nu au avut loc în timpurile istorice ale umanității, cînd ar fi putut fi verificate. Ca atare paleoastronautica, „astronautica veche“, în mod practic, nu este confirmată de fapte.

Astronautica deschide perspective reale pentru viitorul ani. După istoricele zboruri în Cosmos ale lui Gagarin și Titov, urmează să se realizeze zboruri cu aparate (printre care și camere de televiziune) și cu animale în jurul Lunii, cu debarcarea pe Lună a unor aparate lucrînd automat; apoi va avea loc zborul omului în jurul Lunii. Așezîndu-se în întoarcerea cosmonauților pe Pămînt se crede că se vor realiza pînă în anul 1970. Spre Marte și Venus se vor trimite deocamdată nave cosmice cu aparatură la bord. Unele din acestea vor evolua în apropiere, altele vor debarca instrumente chiar pe planetele respective, transmînd în ambele cazuri informații științifice. Debarcări ale cosmonauților pe Marte sau Venus se vor înfăptui într-un viitor mai îndepărtat.

Cum se face alegerea primumului pentru sîmîntă — acesta este subiectul discuției dintre ing. Grenada Constantinescu și colectivista Tudora Stan de la gospodăria agricolă colectivă din Enisală, regiunea Dobrogea. (Gh. Cioroba)

Sînt din Giurgiu, dar într-un sat din regiunea Cluj am zărit această cușcă originală. Stăpînul cîinei a făcut-o din trunchiul unui copac. (Em. Bîrsănescu)

Pe scurt

M. Vodă și F. Basica — studenți, Craiova. Redacția noastră consideră interesante aprecierile și sugestiile dvs. în legătură cu conținutul și forma revistei. Vă mulțumim și vă informăm că unele din propunerile făcute vor prinde viață. În legătură cu sportul, în ultimele numere ați avut prilejul de a urmări cu regularitate comentariul semnat de scriitorul Constantin Chirău.

Aurora Ulea, Invațătoare, Budești (Huși). Despre aproape toți interpretii de muzică ușoară citați în scrisoarea dvs., „Flacăra“ a scris în repetate rînduri. Așa încît, dacă vreți să-i cunoașteți mai bine, răsfoiți colecția revistei noastre. Artistul emerit Dorina Drăghici îi puteți scrie pe adresa Teatrului satiric muzical „C. Tănase“, Calea Victoriei 33, iar Margaretel Pîslaru pe adresa Studioului de televiziune, str. Moldove 4, raionul 30 Decembrie, București.

Sebastian Vasilescu, Giurgiu. Originea și înfăptuirea exactă al cuvîntelor de care ne întrebați le aflați fără mare greutate consultînd Dicționarul de neologisme. Îl puteți procura la librării sau vi-l poate pune la dispoziție una din bibliotecile din orașul dvs.

Scenă din filmul românesc „Războiul Independenței“, realizat în 1912 de Grigore Brezeanu.

FLACĂRA

Revistă social-politică și literar-artistică

Anul XI — Nr. 16 (360) 21 aprilie 1962

REDACȚIA: BUCUREȘTI, PIATA ȘCINTEII

Căsuța poștală: 3507 of. 33, Tel. 17.60.10. int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Vlad MUȘĂTESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlii.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

DACĂ NECUVÎNTĂTOARELE AR PRINDE GLAS ...

UMOR

— Cum preferi să-ți scriu numele?
COPACUL: — Pe hirtie l...

— Hic!
FELINARUL: — Sic!...

— Ai venit de mult, iubite!
CEASUL: — Întrebă-mă pe mine l...

— Când am văzut ursul, mi-am luat pușca la ochi...
CÎINELE: — ...și picioarele la spinare l...

— De ce o fi avînd măgarul ăsta mustăți??
MĂGARUL: — Filndcă sînt iepure l...

— În ceea ce privește situația pe teren, mă deplasez zilnic!
TELEFONUL: — Mie-mă spu l??

desene de RIK AUERBACH

— Da, da, parcă îmi amintesc de cererea dv...
COȘUL: — Da' eu! ...

